

MIN LIVSHISTORIE

La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk i bønn.

Vår nådige Himmelske Far, det er sannelig et privilegium at vi kan nærme oss Deg, vår Gud og Frelser. Hørte denne vidunderlige sangen, *Hvor Stor Du Er*, den begeistrer oss fordi at vi vet at Du er stor. Og vi ber om at Din storhet vil bli manifestert for oss på ny, denne ettermiddagen, mens vi taler. Og det faller i min lodd, for den første gangen på mange år, å prøve å gå tilbake i livet som har gått, og jeg ber om at Du vil gi meg styrke og—og det jeg trenger, Herre, til å være i denne stunden. Og må alle mine feiltrinn i livet bare bli en vadestein for andre, som vil bringe dem nærmere Deg. Gi det, Herre. Må syndere se fotsporene i tidens sand, og må de bli ledet til Deg. Disse tingene ber vi om i Herren Jesu Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

² [Broder Glover sier, “Kunne du be for disse lommeterklærne før du starter?”—Red.] Gjerne det. [“Det er *de* og *disse* å be for.”] Ja vel, sir, takk. Som denne hellige mannen, broder Glover, som jeg har kjent nå i noen år, hadde privilegiet å være sammen med ham en stund i går kveld. Og han har fortalt meg om . . . han har vært i ro en liten stund, hvilt seg. Og nå, sytti—fem år gammel, vender han tilbake til tjenesten for Herren. Jeg er ikke halvparten så trøtt som jeg var før jeg hørte det. Jeg tenkte jeg var trøtt, men jeg—jeg tror ikke jeg er det. Han la nettopp noen lommeterkler her til meg, i form av konvolutter, og så videre, hvor de er på innsiden og allerede limt igjen.

³ Nå, noen av dere i radioland, eller her, som ønsker ett av disse lommeterklærne, og dere ville . . . Angelus Tempel sender dem stadig ut, hele tiden. Du kan skrive direkte hit til Angelus Tempel og de vil be over det, for jeg kan forsikre deg om at det er Skriften. Det er et løfte fra Gud.

⁴ Og hvis det skulle være at du ønsker at jeg skal be over et for deg, ja, jeg vil være glad for å gjøre det. Bare skriv til meg til postboks 3-2-5, 325, Jeffersonville, stavet J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dobbel l, e. Jeffersonville, Indiana. Eller hvis du ikke husker postboksen, bare skriv “Jeffersonville.” Det er en liten by, befolkning på omkring tretti-fem tusen. Alle kjenner meg der. Og så ville vi være glade for å be over et lommeterkle og sende til deg.

⁵ Og, nå, vi har hatt stor suksess med å gjøre dette, fordi . . . Du får et lite veiledningsbrev sammen med det, så folk verden rundt ber hver morgen klokken ni, og klokken

tolv og klokken tre. Og dere kan tenke dere, på andre siden av jorden, hvilken tid på natta de må stå opp for å gjøre denne bønnen. Så hvis alle disse ti tusener, og ganger tusener, sender opp sine bønner til Gud på akkurat samme tid for denne tjenesten, din sykdom, kan Gud bare ikke avvise det. Og så nå vi, som jeg sa, vi har ingen programmer, vi ønsker ikke en penny av penger. Vi er bare. . . Hvis vi kan hjelpe deg, det er det vi er her for. Og la oss. . .

Noen kommer med enda en haug med lommeterkler.

⁶ Nå, hvis du ikke har et lommeterkle som du ønsket å sende, vel, da bare skriver du, allikevel. Hvis du ikke trenger det akkurat nå, ha det i Apostlenes Gjæringer, i Bibelen, det 19. kapittelet. Og det vil bli i form av et hvitt lite tøyestykke som vil bli sendt deg, og instruksjonene om hvordan bekjenne dine synder først. Og (takk) hvordan bekjenne dine synder. Du må aldri prøve å få noe fra Gud uten først å ha det rett med Gud. Skjønner? Og så blir du i dette instruert til å dra til naboene dine, og pastoren din. Hvis du har noe som er i ditt hjerte mot noen, gå og gjør det rett først, og kom tilbake. Og be så, ha et bønnemøte i hjemmet ditt, og fest dette lommeterkleet til undertøyet ditt, tro så Gud. Og på de bestemte tre tidene, hver dag, vil det være mennesker som ber verden rundt, en lenke verden rundt.

⁷ Og nå er det ditt, absolutt gratis, bare send. Og—og, nå, vi vil ikke skrive tilbake til deg for å sende deg regning eller for å fortelle deg om et eller annet program som vi har. Vi ønsker at dere skal støtte program, men vi har ikke—har ikke noen dere kan støtte. Skjønner? Så dere. . . Det er ikke for å få tak i adressen din, det er rett og slett bare et hjelpemiddel og en Herrens tjeneste, som vi prøver å føre videre.

⁸ Nå la oss bøye våre hoder. Og hvis du som er i radioland, og har lommeterkleet ditt liggende der, bare legg din egen hånd på det mens vi ber.

⁹ Nådige Herre, vi kommer til Deg med disse små stykkene, kanskje noen av dem kan se ut som kanskje små vester til en baby, eller—eller en liten undertrøye, eller kanskje en liten sparkebukse, eller—eller noe, et lommeterkle, som går til de syke og plagede. Herre, det er ifølge Ditt Ord at vi gjør dette. For vi leser, i Apostlenes Gjæringer, at de tok fra legemet til Din tjener, Paulus, lommeterkler og forkler, fordi de trodde at Din Ånd var i mannen. Og urene ånder gikk ut av folket, og plager og sykdommer forlot dem, fordi de trodde. Og nå innser vi, Herre, at vi ikke er Paulus, men vi vet at Du fortsatt er Jesus. Og vi ber om at Du vil ære troen til disse menneskene.

¹⁰ Og det ble sagt en gang at da Israel, prøvde å adlyde Gud, hadde blitt fanget inn i en felle, havet foran dem, fjellene på begge sider, og Faraos hær nærmet seg. Og en har sagt, at

“Gud kikket ned gjennom Ildstøtten, med sinte øyne, og havet ble redd og rullet seg selv tilbake, og lagde en vei som Israael kunne reise over på til det lovede land.”

¹¹ Å Herre, se ned igjen, når disse pakkene blir lagt på de syke kroppene til minne om Ditt levende Ord. Og må sykdommen bli redd, se gjennom Blodet til Din Sønn, Jesus, Som døde for denne forsoningen. Og må fienden bli redd og fjerne seg, så disse menneskene kan bevege seg inn i løftet, at, “Fremfor alle ting,” er det Ditt ønske “at vi er ved god helse.” Gi det, Far, for vi sender det med den—med den innstillingen i vårt hjerte. Og det er vårt formål. Vi sender det i Jesu Kristi Navn. Amen.

Takk, broder Glover. Takk, sir.

¹² Nå, i kveld siden det er avslutningen av denne delen av vekkelsen, jeg vet ikke om det vil bli radiosending eller ikke, men jeg ønsker å si (hvis ikke) til radiolytterne, at dette har vært en av de fineste møtene som jeg har hatt på mange, mange år. Det har vært solid, sunt, mest elskelige, samarbeidsvillige møter som jeg har vært i på lenge.

¹³ [En broder sier, “Vi er på luften til kvart over fire, broder. Og de lytter til deg, over hele sørlige California, ute på øyene, og på skipene. Vi får meldinger fra dem. Og derfor har du en stor lytterskare, tusener og ti tusener.”—Red.] Takk, sir. Det er veldig bra. Glad for å høre det. Gud velsigne dere alle.

¹⁴ Og sannelig har jeg alltid hatt et varmt sted i mitt hjerte for Angelus Tempel, for holdningen for det fulle Evangeliet om Jesus Kristus. Og, nå, det—det synes å være mer personlig for meg nå. Det synes som om, etter å ha møtt alle sammen og sett deres fine ånd, jeg synes at jeg bare er enda mer en av dere enn før. Gud velsigne dere, er min bønn. Og. . . [Tilhørerne applauderer—Red.] Takk, så vennlig.

¹⁵ Nå, det ble bekjentgjort i dag at jeg på en måte skulle tale til dere en stund om *Min Livshistorie*. Det er en—en vanskelig ting for meg. Dette vil være første gang jeg har prøvd å nærme meg det på mange år. Og jeg ville ikke hatt tid til å gå i detaljer, men bare deler av det. Og, her inne, har jeg gjort mange feil, gjort mange ting som var galt. Og jeg skulle ønske, at dere i radioland og dere som er til stede, at dere ikke vil ta mine feil som snublesteiner, men vadesteiner til å føre dere nærmere Herren Jesus.

¹⁶ Så, i kveld, skal bønnekortene bli delt ut for helbredelsesmøtet i kveld. Nå, når vi snakker om *helbredelsesmøte*, betyr det ikke at vi skal helbrede noen, vi skal “be for noen.” Gud gjør helbredelsen. Han har bare vært veldig nådig mot meg, i å svare på bønn.

¹⁷ Og jeg snakket med møtelederen til en berømt evangelist, her for en stund siden, og—og det ble spurt om hvorfor denne

evangelisten ikke ba for de syke. Og evangelisten svarte tilbake til lederen for mine møter, sa, "Hvis . . . Denne evangelisten tror på Guddommelig helbredelse. Men hvis han hadde begynt å be for de syke, ville det ha forstyrret møtet hans fordi han er sponset av kirker. Mange kirker, og mange av dem, tror ikke på Guddommelig helbredelse."

¹⁸ Så jeg har en ærbødighet og respekt for evangelisten fordi han holder seg på sin plass, sin tjenestepost. Han kunne kanskje . . . Jeg kunne aldri tatt hans plass, og jeg tviler på at han kunne tatt min plass. Vi har alle en plass i Guds Rike. Vi er alle bundet sammen. Ulike gaver, men den samme Ånd. Ulike manifestasjoner, mente jeg å si, men den samme Ånd.

¹⁹ Og, nå, i kveld vil møtene begynne . . . Jeg tror de sa at konserten begynner halv syv. Og, nå, hvis du er ute i radioland, kom inn og lytt til dette. Det er . . . Det vil bli vakkert, det er det alltid.

²⁰ Og så ønsker jeg å si at bønnekortene vil bli gitt ut rett etter dette møtet, så snart som dette møtet er avsluttet, hvis du er her og ønsker et bønnekort. Jeg ble instruert der inne for bare noen øyeblikk siden, min sønn eller herr Mercier eller herr Goad, de vil gi ut bønnekort. Forbli bare på plassene deres. Så snart som møtet er avsluttet, forbli på plassene deres så guttene kan komme ned gjennom raden og få gitt ut bønnekortene så raskt som mulig. Det kan være i balkongene eller på gulvet, hvor som helst, de nederste gulvene eller hvor enn du er, bare bli værende og guttene vil vite at du er her for et bønnekort. Og så i kveld vil vi be for de syke. Og hvis ikke Herren forandrer tankene mine, vil jeg tale over emnet i kveld, *Hvis Du Vil Vise Oss Faderen, Vil Det Tilfredsstille Oss.*

²¹ Nå ønsker jeg å lese en tekst denne ettermiddagen, bare for å innlede *Livshistorien*, funnet over i Hebreerbrevet, det 13. kapittelet, og la oss begynne her omkring . . . jeg vil si omkring det 12. verset.

Derfor led også Jesus utenfor porten, for at han kunne hellige folket med sitt eget blod.

La oss derfor gå . . . til ham utenfor leiren, for å bære hans vanære.

For her har vi ingen blivende stad, men vi søker en kommende.

²² Nå det er en slags tekst. For, du skjønner, hvis det er en livshistorie, eller noe som gjelder et menneske, forherliger vi ikke det, og spesielt en—en manns fortid, hvis den har vært så mørk som min har vært. Men jeg tenkte, hvis vi leser Skriften, vil Gud velsigne Skriften. Og min tanke er:

At her har vi ingen blivende stad, men vi søker en kommende.

23 Nå, jeg vet at dere er veldig glade i Los Angeles. Det har dere rett til å være. Det er en stor, vakker by. Med sin smog og den slags, allikevel er det en vakker by, fint klima. Men denne byen kan ikke vedvare, den må få en ende.

24 Jeg har stått i Roma (hvor de store keiserne) og byene som de tenkte de ville bygge udødelige, og grave ned tjue fot for i det hele tatt å finne ruinene av det.

25 Jeg har stått der Faraoen har hatt sine store kongeriker, og en måtte grave ned i jorda for å finne hvor de store Faraoen styrte.

26 Vi alle liker å tenke på byen vår og stedet vårt. Men, husk, det kan ikke bli stående.

27 Da jeg var en liten gutt pleide jeg å gå til et stort lønnetre. I mitt distrikt har vi mye løvtrær. Og så hadde vi dette lønnetreet, sukker-lønn, og det vi kaller "hard lønn" og "myk lønn." Dette store gigantiske treet, det var det vakreste treet. Og da jeg kom inn fra markene, etter å ha arbeidet i høyonna og—og innhøstingene, elsket jeg å gå til dette store treet og—og sette meg ned under det og—og kikke opp. Og jeg kunne se dets store, mektige greiner svaie i vinden, kjempestor stamme. Og jeg sa, "Vet du, jeg tror at dette treet vil være her i hundrevis og hundrevis av år." For ikke lenge siden tok jeg en titt på det gamle treet, det var bare en avbrukket stump.

28 "For her har vi ingen blivende stad." Nei, ikke noe som du kan se på her på jorden vil vedvare. Det må få en ende. Alt som er dødelig må gi etter for en udødelighet. Så uansett hvor bra vi bygger våre motorveier, hvor fint vi lager våre byggverk, må det forsvinne alt sammen, for her er det ikke noe som kan vedvare. Bare det Usynlige er det som vedvarer.

29 Jeg husker huset som vi bodde i, det var et gammelt tømmerhus tett med leire. Jeg. . .Kanskje mange aldri har sett et hus tett med leire. Men det var tett helt med leire, og de kjempestore tømmerstokkene som var i det gamle huset, jeg tenkte det huset ville stå i hundrevis av år. Men, du vet, i dag er det et boligprosjekt hvor det huset stod. Det er så forandret. Alt forandrer seg. Men. . .

30 Og jeg pleide å se på faren min, han var en ganske kort, tettbygd mann, veldig sterk, og han var en av de sterkeste små menn som jeg visste om. Jeg møtte herr Coots, en kar som han pleide å jobbe sammen med blant tømmeret, han var en tømmerhogger, og for omkring ett år siden, og herr Coots er en veldig god venn av meg, og en diakon i First Baptistkirken, og han sa, "Billy, du burde være en virkelig sterk mann."

Og jeg sa, "Nei, det er jeg ikke, herr Coots."

31 Han sa, "Hvis du hadde tatt etter faren din, ville du vært det." Sa, "Jeg har sett den mannen, som veier hundre og førti

pund, lempe en tømmerstokk på vogna på egenhånd, som veide ni hundre pund.” Han visste bare hvordan det skulle gjøres. Han var sterk. Jeg pleide å se ham komme for å vaske seg og gjøre seg klar for middag, når Mor pleide å rope på ham.

³² Og vi hadde et gammelt epletre på gårdsplassen, og så var det tre eller fire små bortover mot baksiden. Og rett på det midterste treet var det et gammelt speil, som hadde blitt ødelagt, speil, stort et. Og hadde blitt festet på siden av treet med noen bøyde spikre. På en måte slik som noen av dere snekkere som hører på ville kalt “kåpe-hengere.” Det hadde blitt bøyd inn for å holde glasset på plass. Og der var en gammel tinn—kam. Hvor mange av dere har noen gang sett en gammel tinn . . . den gammeldagse tinn-kammen? Jeg kan bare se den for meg.

³³ Og så var det en liten vaskebenk der, bare en liten planke med et lite skrått ben under, spikret fast til treet. En liten, gammel halv svovelpumpe der som vi pumpet vannet opp med, og vi vasket oss ved dette gamle treet. Og Mor pleide å ta melsekker og lage håndklær. Noen som noen gang har prøvd et melsekkehåndkle? Vel, jeg er sikker på at jeg føler meg hjemme nå. Og de store, gamle grove håndklærne! Og når hun gav oss småunger et bad, ville hun . . . følte som hun skrubbet vekk huden hver gang hun skrubbet. Og jeg husker den gamle melsekken. Og hun pleide å trekke ut noen av trådene, lagde små dusker, for å på en måte å pynte den opp.

³⁴ Hvor mange har noen gang sovet på en halmmadrass? Vel, det må jeg—må si! Hvor mange vet hva en hams—pute er? Vel, broder Glover, jeg er hjemme nå, ganske riktig! Halmmadrass, vel, det er ikke altfor lenge siden jeg lå på en, og det var . . . Åh, den—den er god å sove på, kjølig. Så på vinteren tok de den gamle dunsengen og lå på den, vet du, og da måtte det legges et stykke strie over på toppen av oss fordi snøen blåste inn i sprekkene i huset, vet du, der de gamle takspon-panelbordene lå oppover, vet du, og snøen feide inn gjennom det. Og, åh, jeg kan huske det veldig godt.

³⁵ Og så pleide Far å ha en barberingsbørste. Jeg . . . Nå dette kommer til å overraske dere. Den var laget av maisblader, en barberingsbørste av maisblader. Han tok mors gamle lutsåpe som hun hadde laget, skummet den opp og la den på ansiktet sitt med denne børsten av maisblader, og barberte seg med en stor, gammel barberkniv. Og på søndag tok han papirbitene, og stakk rundt kragen sin, de hadde på seg celluloid krager og la det rundt kragen slik for å hindre at—at—at såpeskummet skulle komme på skjortekragen hans. Har dere sett det bli gjort noen gang? Vel, du og du!

³⁶ Jeg husker en gammel kilde der nede, hvor vi pleide å gå for å drikke vann, og hentet vannet vårt med en gammel

gressskarøse. Hvor mange har noen gang sett en gressskarøse? Vel, hvor mange av dere er fra Kentucky, forresten? Ja, vel, bare se her på de fra Kentucky. Vel, du store, jeg er—jeg er rett ved. . . Jeg trodde det bare var Okies og Arkies her ute, men ser ut som Kentucky beveger seg inn. Vel, de fant olje i Kentucky for noen måneder siden, vet dere, så kanskje det er noen av dem som kommer denne veien.

³⁷ Og så husker jeg hvordan Far pleide å komme hjem og vaske seg før middagen, han rullet opp ermene, og de korte små tjukke armene. Og da han trakk opp ermene for å vaske seg, kastet vannet opp i ansiktet sitt, bare bulet musklene ut i de små armene hans. Og jeg sa, “Vet du, Min far vil leve til han blir hundre og femti år gammel.” Han var så sterk! Men han døde femti—to år gammel. Skjønner? “Her har vi ikke en blivende stad.” Det er riktig. Vi kan ikke vedvare.

³⁸ La oss nå ta en liten reise, alle sammen. Hver enkelt av dere her har en livshistorie, akkurat som jeg har, og det er godt å spasere nedover minnenes vei en gang iblant. Synes ikke dere det? Bare gå tilbake, og la oss alle gå tilbake en stund, tilbake til lignende opplevelser som små barn.

³⁹ Og nå den første delen av livshistorien. Jeg vil bare berøre det kort, fordi det er i boken og mange av dere har boken.

⁴⁰ Jeg ble født i en liten fjellhytte, langt oppe i fjellene i Kentucky. De hadde ett rom som vi bodde i, ikke noe teppe på gulvet, ikke engang tre på gulvet, det var rett og slett et jordgulv. Og en trestubbe, toppen av en avskjært trestubbe med tre ben under, det var bordet vårt. Og alle de små Branham'ene samlet seg rundt der, og ute foran den lille gamle hytta, og veltet rundt, så ut som det hadde vært en flokk med pungrotter som hadde veltet seg rundt der i støvet, vet du, alle småbrødrene. Det var ni av oss, og ei lita jente, og hun hadde virkelig en røff tid blant den flokken med gutter. Vi må respektere henne den dag i dag for de tingene som vi gjorde på den tiden. Hun kunne ikke gå sammen med oss hvor som helst, vi jagde henne tilbake, hun var ei jente. Så hun kunne ikke klare det, vet du. Så vi hadde. . . Og alle. . .

⁴¹ Husk at bakenfor bordet så hadde vi bare to stoler, og de var lagd av grenbark. Bare gamle hikkori ungrær bundet sammen, og bunnen av dem snørt sammen med hikkori-bark. Har noen noensinne sett en hikkori-bark stol? Ja. Og jeg kan fortsatt høre Mor. Åh, senere da vi kom på et sted hvor hun fikk et tregulv, med de babyene på fanget sitt som *dette*, og gynget den gamle stolen bare dunketi, dunketi, dunk på gulvet. Og jeg husker at for å hindre at de små gikk ut av døra, når hun vasket eller noe, la hun en stol ned og snudde den liksom diagonalt foran døra, for å hindre at de små kom ut når hun måtte gå ned til kilden for å hente vann, og så videre.

42 Og Mor var femten år gammel da jeg ble født, Far var atten. Og jeg var den første av de ni barna. Og de fortalte meg at den morgenen da jeg ble født. . .

43 Nå, vi var veldig fattige, rett og slett de fattigste av de fattige. Og vi hadde ikke engang et vindu i denne lille hytta. Den hadde en slags liten tredør som du kunne åpne. Jeg tviler på at dere noen gang har sett noe lignende. En liten tredør som kunne åpnes istedenfor et vindu, du holdt den åpen på dagen og du stengte den om natten. Vi kunne ikke slå på elektrisk lys eller engang brenne parafinlamper på den tiden, vi hadde hva man kaller "en fettlampe." Nå, jeg vet ikke om dere kjenner til hva en fettlampe er. Vel, hva gjør dere. . . Og har dere noen gang kjøpt. . . brent en furukvist? For bare ta en furukvist og tenn på den og legg den på et lokk, den vil brenne. Og det var. . . røykla lite grann, men de hadde ingen møbler, allikevel, å røyklegge. Så den bare. . . hytta tok røyken. Det trakk godt for det var en masse tak der oppe som den kunne trekke gjennom. Så det. . .

44 Og jeg ble født den—den 6. april, 1909. Selvsagt, vet du, det gjør meg til litt over tjue-fem nå. Og så, den morgenen som jeg ble født, sa Mor at de åpnet opp vinduet. Nå, vi hadde ingen leger, det var en jordmor der. Bare. . . Og den jordmoren var min bestemor. Og så da jeg ble født og jeg først begynte å gråte, og—og Mor ønsket å se barnet sitt. Og—og hun var ikke noe mer enn et barn selv. Og da de åpnet opp det lille vinduet, like før morgengry, omkring klokken fem. Og. . . Der var en rødstrupe som satt på siden av en liten busk. Som dere alle har sett bildet av i—i min bok om livshistorien min. En rødstrupe satt der og bare sang med alt som var i ham.

45 Jeg har alltid elsket rødstruper. Nå, dere gutter ute i radioland, ikke skyt på fuglene mine. Dere skjønner, de er—de er—de er. . . De er mine fugler. Har dere noen gang hørt legenden om rødstrupen, hvordan han fikk sitt røde bryst? Jeg vil stoppe her et øyeblikk. Hvordan han fikk sitt røde bryst. . . Der var kongenes Konge døende en dag på Korset, og Han led og ingen ville komme til Ham. Han hadde ingen som kunne hjelpe Ham. Og der var en liten brun fugl som ønsket å ta naglene ut av Korset, og han fløy stadig bort til Korset og rykket i de naglene. Han var for liten til å trekke dem ut, og hans lille bryst ble helt rødt med blod. Og alltid siden har brystet hans vært rødt. Ikke skyt ham, gutter. La ham være i fred.

46 Han satt på kanten av vinduet, kvitrende som rødstruper synger. Og—og Far skjøv vinduet bakover. Og da de skjøv den lille vindusdøra bakover, kom det Lyset som du ser på bildet virvlende inn vinduet, forteller min mor, og hang over sengen. Bestemor visste ikke hva hun skulle si.

47 Nå, vi er...var ikke en religiøs familie. Min familie er katolsk. Jeg er irsk på begge sider. Min far er fullstendig irsk, Branham. Min mor er Harvey; bare, hennes far giftet seg med en Cherokeeindianer, så det brøt den lille irske blodslinjen. Og Far og Mor gikk ikke i kirken, og de giftet seg utenfor kirken og de hadde ingen religion i det hele tatt. Og bak der i fjellene var det ikke engang en katolsk kirke. Så de kom over med de første nybyggerne, to Branham'er kom over, og fra det spredte hele generasjonen av Branham'er seg; det er slektshistorien til familien.

48 Og så åpnet hun...Da de åpnet dette vinduet og dette Lyset stod der inne, visste de ikke hva de skulle gjøre. Far hadde kjøpt seg (fortalte Mor) en ny kjeledress for denne begivenheten. Han stod med...sine armer i lommene på den gamle kjeledressen, slik som skogsarbeiderne og tømmerhoggerne pleide på den tiden. Og det skremte dem.

49 Vel, etter at jeg hadde blitt kanskje ti dager gammel, eller noe, tok de meg opp til en liten Baptistkirke som de kalte "Pungrotteriket," Pungrotteriket Baptistkirke. Det er litt av et navn. Der var det en gammel omreisende predikant, den gammeldage baptistpredikanten reiste gjennom der omtrent en gang annen hver måned. På...Folket hadde et lite møte sammen, de sang noen sanger, men hadde forkynnelse bare så ofte som den omreisende rytteren kom. De betalte ham hvert år med en sekk med gresskar og noen lignende ting, vet du, som folket hadde samlet sammen for å gi. Og den gamle predikanten kom, og der ba han for meg som en liten gutt. Det var min første tur til kirken.

50 På en alder av rundt...noe litt over to år gammel, kom den første visjonen.

51 Vel, de hadde fortalt omkring i fjellene der at "Dette Lyset kom inn." Så de prøvde å finne ut av det. Noen av dem sa at det måtte ha vært solskinnet som reflekterte seg i et speil inni huset. Men det var ikke noe speil der inne. Og solen var ikke oppe, så det var for tidlig, klokken fem. Og så, åh, de bare gikk forbi Det. Og da jeg var omkring...antagelig rundt tre år gammel...

52 Nå, jeg må være ærlig. Det er ting her som jeg ikke liker å si, og jeg skulle ønske jeg kunne gå utenom det og ikke trenge å si det. Men allikevel, for å fortelle sannheten, så må du fortelle sannheten om det er vedrørende deg selv eller din familie. Vær ærlig om det, og da er det alltid det samme.

53 Min far var langt fra det å være en religiøs person. Han var en typisk fjellgutt som drakk konstant, hele tiden. Og han hadde kommet i noen slags vanskeligheter i en slåsskamp, og det hadde vært to eller tre menn som nesten ble drept mens de slåss, skjøt, og de kuttet hverandre med kniver, på en slags

fest oppe i fjellene. Og Far hadde vært en av hovedpersonene i denne slåsskampen, fordi det var en venn av ham som hadde blitt såret, og hadde truffet noen med en stol. Og hadde... Mannen hadde en kniv fremme og skulle til å stikke Fars venn på gulvet med denne kniven, gjennom hjertet hans, og Far tok hans parti. Og det må virkelig ha vært en forferdelig slåsskamp, fordi de, hele veien nede fra Burkesville, mange miles unna, sendte de en sheriff opp etter Far, på hesteryggen.

⁵⁴ Så mannen lå for døden. Det kan være noen i hans familie som lytter på. Jeg kommer til å nevne hans navn, Will Yarbrough var hans navn. De sannsynligvis... jeg tror noen av dem er i California, av guttene hans. Men han var en bølge, stor sterk mann, drepte sin egen gutt med en gjerdestolpe. Så han—han var en veldig sterk og ond mann. Og så var det en stor knivkamp mellom han og Far. Og min far drepte nesten mannen, så han måtte flykte og forlate Kentucky og kom over elven til Indiana.

⁵⁵ Og han hadde en bror som bodde, på den tiden, i Louisville Kentucky, var assisterende leder av Wood Mosaic sagbruk i Kentucky, i Louisville. Og så fant Far sin eldre bror. Far var den yngste av guttene, av sytten barn. Og så fant han sin eldre bror, og mens han var borte i nesten et år. Han kunne ikke komme tilbake, fordi loven var på utkikk etter ham. Og så da vi hadde hørt fra ham ved brev, signert med et annet navn, men han hadde fortalt mor hvordan det ville være at hun kom til å høre fra ham.

⁵⁶ Og så husker jeg en dag kilden (denne lille hytta) var rett bak huset. Og—og i løpet av den tiden etter... Det er ni... elleve måneders forskjell mellom meg og min neste bror, og han krabbet fortsatt. Og jeg hadde en stor stein i min hånd, og jeg prøvde å vise ham hvor hardt jeg kunne kaste denne steinen i den gamle gjørma, hvor kilden hadde kommet ut av bakken og laget den gjormete bakken. Og jeg hørte en fugl, og den sang oppe i et tre. Og jeg kikket opp på det treet og fuglen fløy vekk, og, da den gjorde det, talte en Røst til meg.

⁵⁷ Nå, jeg vet dere tenker at jeg ikke kunne tenke og huske det. Men Herren Gud Som Dømmer, jorden og himlene og alt som finnes, vet at jeg forteller sannheten.

⁵⁸ Den fuglen, da den fløy vekk, kom en Røst fra der fuglen var i treet, som en vind fanget inne i busken, og Den sa, "Du kommer til å bo i nærheten av en by som heter New Albany." Og der har jeg bodd, fra da jeg var tre år gammel og frem til i dag, mindre enn tre miles fra New Albany, Indiana.

⁵⁹ Jeg gikk inn og fortalte min mor om det. Vel, hun tenkte jeg bare drømte eller noe.

⁶⁰ Senere flyttet vi til Indiana der Far arbeidet for en mann, herr Wathen, en rik mann. Han eier Wathen Destilleri. Og han

eide store aksjer; han var en mangemillionær, og Louisville Colonels, og—og baseball, og så videre. Og vi bodde da like ved der. Og Far som var en fattig mann, men han kunne ikke klare seg uten drikkingen sin, så han—han begynte med å lage whisky i et—i et brenneri.

⁶¹ Og det førte til mye slit for meg fordi jeg var den eldste av barna. Jeg måtte komme og bære vann til dette brenneriet, for å holde spolene kjølige mens de laget whiskyen. Så begynte han å selge det, og så fikk han seg to eller tre av de brenneriene. Nå, det er den delen jeg ikke liker å fortelle, men det er sannheten.

⁶² Og jeg husker en dag, fra låven, på vei opp til huset, gråtende. Fordi ute på baksiden av stedet var et tjern, det. . . hvor de pleide å hogge is. Mange av dere husker når de tidligere hogde is og la den i sagflis. Vel, det var slik herr Wathen oppbevarte is der ute på landet. Og Far var en—en sjåfør for ham, en privatsjåfør. Og når. . . dette tjernet var fullt av fisk og når de gikk og hogde is og bar den inn og la den i sagflis, så når isen smeltet om sommeren ettersom den gikk nedover, var den ganske ren antar jeg, mer som innsjøis, og de kunne bruke det, ikke for å drikke, men for å holde vannet kaldt, puttet den rundt bøttene sine og melka si, og så videre.

⁶³ Og en dag jeg bar vann borte fra denne pumpa, som var omtrent et bykvartals avstand. Jeg hulket som bare det, fordi jeg hadde kommet fra skolen og alle guttene hadde dratt ut til tjernet, for å fiske. Jeg bare elsket å fiske. Og så dro de alle og fisket unntatt meg, og jeg måtte bære vann til dette brenneriet. Selvsagt, du store, det måtte holdes hemmelig, det var forbudt. Og jeg. . . Det var slike påkjenninger. Og jeg husker at jeg kom bortover der med en forslått tå, og jeg hadde en maiskolbe bundet under tåa mi for å holde den unna støvet. Har dere gjort det noen gang? Bare putt en maiskolbe under tåa di *slik* og bind en hyssing rundt den. Den holder tåa di rett opp nesten som et skilpaddehode, vet du, som stikker opp. Du kunne spore meg overalt hvor jeg gikk, med denne maiskolben under tåa mi; hvor jeg haltet med den, vet du. Jeg hadde ikke noen sko å ha på meg. Så vi hadde aldri på oss sko, noen ganger igjennom halve vinteren. Hvis vi gjorde det, vi. . . var det bare det vi kunne finne, noen ville gi oss. Og klær etter det noen, veldedighet ville gi oss.

⁶⁴ Og jeg stoppet under dette treet, og jeg satt der og bare hulket (det var i september) fordi jeg ville gå og fiske, jeg måtte fylle opp mange tønner med vann med små sirupsbøtter, bare omtrent så høye, en halv gallon, fordi jeg var bare en liten gutt på omkring syv år gammel. Og jeg tømte dem i en stor tønne og gikk så tilbake og hentet to bøtter til og kom tilbake,

pumpet det. Det var vannet vi hadde. Og de skulle tappe ut en porsjon av den mais-whiskyen den kvelden, disse mennene sammen med Far, oppe ved huset.

⁶⁵ Og jeg gråt, og plutselig hørte jeg noe som lagde en lyd som en virvelvind, noe slikt som dette (nå, jeg håper det ikke er for høyt), sa “Whoooooosssh, whoooooosssh,” akkurat en lyd som det. Vel, det var fryktelig stille, og jeg kikket meg rundt. Og dere vet hva, en liten virvelvind, jeg tror dere kaller dem små sykkloner? På høsten løfter de opp gjennom maisåkeren, vet dere, løvet og så videre, på høsten der, bladene hadde nettopp begynt å forandre seg. Og jeg var under et stort hvitt poppeltré, stod omtrent halvveis mellom låven og huset. Og jeg hørte denne lyden. Og jeg kikket meg rundt, det var like så stille som det er i dette rommet. Ikke ett blad som blåste noe sted, eller noe. Og jeg tenkte, “Hvor kommer den lyden fra?” Vel, jeg tenkte, “Må være et stykke herfra.” Bare en gutt. Og den ble høyere og høyere.

⁶⁶ Jeg plukket opp de små bøttene mine og hulket noen flere ganger og begynte å gå opp stien, jeg hvilte. Og jeg kom bare noen få fot fra det, ut fra under greinene til dette store treet, og, åh, du store, det lagde en virvlende lyd. Og jeg snudde meg for å se, og omtrent halvveis opp det treet var en annen virvelvind, fanget i det treet gikk bare rundt og rundt, beveget bladene. Vel, jeg fant ikke noe underlig ved det fordi det var akkurat på den tiden av året, på høsten, når, disse virvelvindene kommer. Små... Vi kaller dem “virvelvinder.” Og de—og de samler opp støv. Dere har sett dem i ørkenen slik. Den samme tingen. Så jeg kikket, men den forsvant ikke. Vanligvis er det bare et blaff i et øyeblikk, så forsvinner den, men den hadde allerede vært der inne i to minutter eller mer.

⁶⁷ Vel, jeg satte i vei oppover stien igjen. Og jeg snudde meg for å se på dette en gang til. Og da laget Den, en menneskelig Røst like så hørbar som min er, sa “Aldri drikk, røyk, eller besmitt ditt legeme på noen måte. Det vil være et arbeid for deg å gjøre når du blir eldre.” Ja, det skremte nesten livet av meg! Du kan tenke deg hvordan en liten kar følte seg. Jeg slapp de bøttene, og jeg løp hjem så fort jeg bare kunne, og skrek av full hals.

⁶⁸ Og det var giftslanger i det distriktet, slanger, og de er veldig giftige. Mor tenkte, idet jeg kom nedover tomten at jeg kanskje hadde trådd på en giftslange og hun løp for å møte meg. Og jeg hoppet opp i armene hennes, skrek, klemte henne og kysset henne. Og hun sa, “Hva er i veien, fikk du et slangebitt?” Undersøkte hele meg.

Jeg sa, “Nei, Mamma! Det er en mann i det treet der nede.”

⁶⁹ Og hun sa, “Åh, Billy, Billy! Gi deg?” Og hun sa, “Stoppet du og sovnet?”

70 Jeg sa, “Nei, ma’am! Det er en mann i det treet, og Han sa til meg at jeg ikke skulle drikke og ikke røke.”

71 “Drikke whisky og—og slikt.” Og jeg bar vann til et hjemmebrenneri, akkurat da. Og Han sa, “Du må aldri drikke eller besmitte ditt legeme på noen måte.” Det er umoral, vet dere, og mine barn . . . ungdomsår med kvinner. Og etter mitt beste, har jeg aldri en gang blitt skyldig i slikt. Herren hjalp meg med de tingene, og etter som jeg fortsetter vil dere se det. Så da, “Ikke drikk og ikke røyk, eller besmitt ikke ditt legeme, for det vil være et arbeid for deg å gjøre når du blir eldre.”

72 Vel, jeg fortalte det til Mor, og—og hun bare lo av meg. Og jeg var helt hysterisk. Hun sendte bud på legen, og legen sa, “Vel, han er bare nervøs, det er det hele.” Så hun la meg til sengs. Og jeg har aldri, fra den dagen til nå, noen gang gått forbi det treet igjen. Jeg var redd. Jeg gikk ned på andre siden av hagen, fordi jeg trodde det var en mann oppe i det treet og Han snakket til meg, sterk dyp Stemme som snakket.

73 Og da omkring en måned etter det, lekte jeg med klinkekuler ute sammen med småbrødrene mine, ute på gårdsplassen. Og med ett kom en underlig følelse over meg. Og jeg stoppet og satte meg ned ved siden av et tre. Og vi var rett ovenfor elvebredden ved Ohio-elven. Og jeg kikket ned mot Jeffersonville, og jeg så en bru som reiste seg og gikk over den, elva, strakk seg over elva. Og jeg så seksten menn (jeg telte dem) som falt ned fra den og mistet sine liv på den brua. Jeg løp inn virkelig raskt og fortalte det til min mor, og hun tenkte jeg hadde sovnet. Men de hadde det i tankene, og tjue-to år etter krysset Municipal-Brua (som mange av dere reiser over når dere krysser der) elven på det samme stedet, og seksten menn mistet sine liv under byggingen av den brua over elven.

74 Det har aldri feilet i å være fullstendig sant. Som dere ser Det her i salen, slik har Det vært hele tiden.

75 Nå, de trodde jeg bare var nervøs. Hvilket, jeg er en nervøs person, det er sant. Og, hvis du har lagt merke til det, mennesker som er—er åndelig anlagt er nervøse.

76 Se på poeter og profeter. Og se på William Cowper som skrev den berømte sangen, “Det finnes en kilde fylt med Blod, som flyter fra Lammets sår.” Har dere noen gang . . . Dere kjenner sangen. Jeg stod ved graven hans for ikke lenge siden. Broder Julius, tror jeg, jeg vet ikke, nei . . . jo, det er riktig, var sammen med oss der borte ved graven hans. Og—og der, etter at han hadde skrevet den sangen, forlot inspirasjonen han, og han prøvde å finne elven for å begå selvmord. Ser dere, ånden hadde forlatt ham. Og folk som poeter og forfattere og . . . eller ikke . . . jeg mener profeter.

77 Se på Elias, da han stod på fjellet og bød ild komme ned fra himmelen og bød regn komme ned fra himmelen. Så da

Ånden forlot ham, flyktet han på grunn av en trussel fra en kvinne. Og Gud fant ham tilbaketrasket i en hule, førti dager senere.

⁷⁸ Se på Jonas, med nok inspirasjon da Herren hadde salvet ham til å tale der i Ninive, inntil en—en by på størrelse med Saint Louis omvendte seg i sekkelerret. Og så da Ånden forlot ham, hva skjedde med ham? Vi finner ham oppe på fjellet etter at Ånden hadde forlatt ham, og ba til Gud om å ta livet hans. Og, dere skjønner, det er inspirasjon. Og når disse tingene skjer, gjør det—det noe med deg.

⁷⁹ Så husker jeg at jeg kom videre oppover. Jeg ble en ung mann. (Jeg vil skynde meg for å rekke det i løpet av en liten stund.) Da jeg ble en ung mann hadde jeg ideer som alle unge menn. Jeg . . . på skolen, oppsøkte jeg de små jentene. Du vet, jeg var virkelig sjenert, vet du. Og jeg—jeg fikk meg til slutt en liten kjæreste. Og som alle små gutter, omkring femten år, antar jeg. Og—og så, åh, hun var vakker. Du store, hun hadde øyne som en due, og hun hadde tenner som perler, og en hals som en svane, og hun—hun var virkelig vakker.

⁸⁰ Og en annen liten gutt, han . . . vi var kamerater, så han fikk tak i den gamle T-Ford modellen til sin far, og vi ordnet et stevnemøte med jentene våre. Og vi skulle ta dem ut, på biltur. Vi hadde nok til å kjøpe to gallon med bensin. Vi måtte jekke opp bakhjulet for å sveive den. Jeg vet ikke om dere husker det eller ikke, dere vet, å sveive den. Men vi—vi klarte oss ganske bra.

⁸¹ Og så hadde jeg noen få femcentstykker i lommen min, og vi stoppet på et lite sted og fikk . . . du kunne få et skinkesmørbrød for fem cent. Og så, åh, jeg var rik, jeg kunne kjøpe fire av dem! Skjønner? Og etter at vi hadde spist smørbrødene og drukket colaen. Jeg begynte å ta flaskene tilbake. Og til min overraskelse, da jeg kom ut, (kvinner hadde nettopp begynt å falle fra sømmelighet på den tiden, eller fra kvinnelighet) røkte min lille due på en sigarett.

⁸² Vel, jeg har alltid hatt min mening om en kvinne som røyker en sigarett, og jeg har ikke forandret den det minste fra den tiden. Det er den laveste tingen hun kan gjøre. Og det er helt riktig. Og jeg—jeg tenkte jeg . . . Nå, sigarettindustrien kunne komme etter meg for dette, men, jeg sier dere, at det er bare Djevelens triks. Det er den største morderen og sabotasjen denne nasjonen har. Jeg ville heller at min sønn var en dranker enn å være en sigaretttrøker. Det er sannheten. Jeg ville heller se min kone liggende på gulvet, full, enn å se henne med en sigarett. Det er hvordan . . .

⁸³ Nå, denne Guds Ånd som er med meg, hvis Det er Guds Ånd (som du godt kan spørre om), du som røker sigaretter har en tynn sjanse når du kommer dit, for det bare . . . hver gang. Du legger merke til det på plattformen, hvordan Han

fordømmer det. Det er en forferdelig ting. Hold dere unna det. Damer, hvis dere har vært skyldige i det, vær så snill, i Kristi Navn, kom dere unna det! Det ødelegger deg. Det vil drepe deg. Det vil. . . Det er—det er kreft i mengder.

⁸⁴ Legene prøver å advare dere. Og så hvordan kan de selge dere de greiene! Hvis du går ned til apoteket og sier, “Kjøp. . . Jeg ønsker å kjøpe kreft for femti cent.” Vel, de ville komme og sperre dem inne. Men når du kjøper sigaretter for femti cent, så kjøper du det samme. Legene sier det. Åh, denne penge-gale nasjonen. Det er virkelig ille. Den er en morder. Det har blitt bevist.

⁸⁵ Vel, da jeg så den vakre lille jenta som bare oppførte seg smart, denne sigaretten i hånden hennes, det tok nesten livet av meg, fordi jeg trodde virkelig at jeg elsket henne. Og jeg tenkte, “Vel. . .”

⁸⁶ Nå, jeg kalles en “kvinnehater,” dere vet det, fordi jeg på en måte alltid er imot kvinner, men ikke imot dere søstre. Jeg er bare imot den måten moderne kvinner oppfører seg på. Det er riktig. Gode kvinner burde hedres.

⁸⁷ Men jeg kan huske når min fars brenneri ble drevet der oppe, jeg måtte være der ute med vann og greier, så unge damer som ikke var over sytten, atten år gamle, der oppe med menn på min alder nå, fulle. Og de måtte gjøre dem edrue og gi dem svart kaffe, for å kunne komme hjem og lage middagen til mennene sine. Åh, noe slikt som det, jeg sa, “Jeg. . .” Dette var min bemerkning da, “De er ikke verdt en god ren kule å drepe dem med.” Det er riktig. Og jeg hatet kvinner. Det er riktig. Og jeg må bare passe nøye på nå, for å unngå å tenke det samme fortsatt.

⁸⁸ Så, men nå, en god kvinne er en juvel i en manns krone. Hun skulle bli æret. Hun. . . Min mor er en kvinne, min kone er det, og de er elskelige. Og jeg har tusenvis av kristne søstre som jeg respekterer høyt. Men hvis—hvis de kan respektere hva Gud har gjort dem, et moderskap og en virkelig dronning, er det helt i orden. Hun er en av de beste tingene som Gud kunne gitt en mann, var en kone. Etter frelsen, er en kone det beste hvis hun er en god kone. Men om hun ikke er det, sa Salomo, “En god kvinne er en juvel i en manns krone, men en—en umedgjørlig eller en dårlig er vann i hans blod.” Og det er riktig, det er det verste som kunne skje. Så en god kvinne. . . Hvis du har en god kone, broder, burde du respektere henne på det høyeste. Det er riktig, du burde gjøre det. En virkelig kvinne! Og, barn, hvis dere har en virkelig mor som er hjemme og prøver å ta vare på dere, holder klærne deres rene, sender dere til skolen, lærer dere om Jesus, burde dere ære den gode gamle moren med alt som er i dere. Dere burde respektere den kvinnen, ja, sir, fordi hun er en virkelig mor.

⁸⁹ De snakker om analfabetismen i fjellene i Kentucky. Du ser det i dette her dogpatch greiene. Noen av disse gamle mødrene der ute kunne komme hit til Hollywood og lære dere moderne mødre hvordan oppdra sine barn. Hvis hennes barn hadde kommet inn en kveld med håret sitt helt rotet til, og leppe. . . stips, (hva kaller dere det?) sminke greiene som de putter på ansiktene sine, og kjolen hennes helt krøllete til den ene siden, og vært ute hele natten, full, broder, ville hun ha tatt av en av greiene på toppen av det hikkori-treet og hun ville aldri ha gått ut noe mer. Jeg sier dere, hun ville. . . Og hvis dere hadde hatt litt mer av det, ville dere hatt et bedre Hollywood rundt her, og en bedre nasjon. Det er riktig. Det er sant. "Bare prøv å bli moderne," det—det er et av Djevelens triks.

⁹⁰ Nå, denne lille jenta, da jeg så på henne, blødde bare mitt hjerte. Og jeg tenkte, "Stakkars liten."

Og hun sa, "Åh, vil du ha en sigarett, Billy?"

Jeg sa, "Nei, ma'am." Jeg sa, "Jeg røker ikke."

⁹¹ Hun sa, "Nå, du sa du ikke danser." De ønsket å gå på en dans og jeg ville ikke gjøre det. Så de sa det var en dans der nede, det de kalte Sycamore Gardens.

Og jeg sa, "Nei, jeg danser ikke."

⁹² Hun sa, "Nå, du danser ikke, du røker ikke, du drikker ikke. Hvordan har du det moro?"

⁹³ Jeg sa, "Vel, jeg liker å fiske og jeg liker å jakte." Det interesserte ikke henne.

Så hun sa, "Ta denne sigaretten."

Og jeg sa, "Nei, ma'am, takk. Jeg røker ikke."

⁹⁴ Og jeg stod på støtfangeren. De hadde et stigbrett på de gamle Fordene, husker dere, og jeg stod på den støtfangeren, satt i baksetet, hun og jeg. Og hun sa, "Mener du at du ikke vil røke en sigarett?" Sa, "Og vi jenter har mer mot enn du har."

Jeg sa, "Nei, ma'am, jeg tror ikke jeg ønsker å gjøre det."

⁹⁵ Hun sa, "Ja vel, din store pyse!" Åh, du! Jeg ønsket å være store farlige Bill, så jeg—jeg ville så visst ikke være noen pyse. Ser dere, jeg ønsket å bli en proffbokser, det var min tanke om livet. Så jeg sa. . . "Pyse! Pyse!"

⁹⁶ Jeg kunne ikke utstå det, så jeg sa, "Gi den til meg!" Med hånden utrakt, jeg sa, "Jeg vil vise henne om jeg er pyse eller ikke." Fikk den sigaretten ut og begynte å tenne på fyrstikken. Nå, jeg vet dere er. . . Nå, jeg er ikke ansvarlig for hva dere tenker, jeg er bare ansvarlig for å fortelle sannheten. Da jeg begynte å tenne den sigaretten, like så bestemt på å røke den som jeg er på å plukke opp denne Bibelen, ser dere, hørte jeg noe si, "Whoooooossh!" Jeg prøvde igjen, jeg klarte

ikke å få den til munnen. Og jeg begynte å gråte, jeg kastet den ned. De begynte å le av meg. Og jeg gikk hjem, gikk opp gjennom åkeren, satte meg ned der ute, og gråt. Og—og det var et fryktelig liv.

⁹⁷ Husker en dag da Far gikk nedover til elven med guttene. Min bror og jeg, vi måtte ta en båt og reise opp og ned elven, jaktet på flasker til å ha whiskyen på. Vi fikk fem cent per dusin for dem, for å plukke dem opp langs elven. Og Far var sammen med meg, og han hadde en av de små flate. . . . Jeg tror de var omkring en halv pints flasker. Og der var et tre som hadde blåst ned, og Far. . . . Og denne mannen var sammen med ham, herr Dornbush. Jeg hadde hans. . . . Han hadde en fin båt, og jeg ønsket å vinne velvilje hos ham fordi jeg ønsket å bruke den båten. Den hadde et godt ror og min hadde ikke noe ror i det hele tatt. Vi hadde bare gamle planker å ro med. Og hvis han ville la meg bruke den båten. . . . Så, han hadde sveiset og han laget brenneriene for Far. Så han. . . . De slang beina sine tvers over dette treet, og Far tok en liten flat flaske med whisky opp fra baklommen sin, rakte den til ham og han tok en slurk, rakte den tilbake til Far og han tok en slurk, og han satte den ned på et lite villskudd på siden av treet som stakk ut. Og herr Dornbush plukket den opp, og sa, “Vær så god, Billy.”

Jeg sa, “Takk, jeg drikker ikke.”

⁹⁸ Han sa, “En Branham, og ikke drikker?” Alle sammen døde med støvlene på, nesten. Og han sa, “En Branham, og ikke drikker?”

Jeg sa, “Nei, sir.”

“Nei,” sa Far, “Jeg har oppdratt én pyse.”

⁹⁹ Min Far kalte meg en pyse! Jeg sa, “Gi meg den flasken!” Og jeg tok ut den korken på toppen av den, bestemt på å drikke det, og da jeg startet å løfte den oppover, “Whooooossh!” Jeg rakte flasken tilbake og satte på sprang ned gjennom åkeren så fort jeg kunne, gråtende. Noe ville ikke la meg gjøre det. Skjønner? Jeg kan ikke si jeg var noe god (jeg var bestemt på å gjøre det), men det var Gud, nåde, underfull nåde som hindret meg fra å gjøre de tingene. Jeg ville gjøre dem, selv, men Han ville bare ikke la meg gjøre det.

¹⁰⁰ Senere fant jeg ei jente da jeg var omtrent tjue—to år gammel, hun var yndig. Hun var ei jente som gikk i kirken, tysk lutheraner. Hennes navn var Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, kom fra navnet Brumbaugh. Og hun var ei fin jente. Hun røkte ikke eller drakk, eller—eller danset ikke eller noe, ei fin jente. Jeg hadde følge med henne for en liten stund, og jeg. . . . Da, rundt tjue-to, tjente jeg nok penger så jeg kjøpte meg en gammel Ford, og jeg. . . . vi pleide å gå ut sammen. Og så, på den tiden, var det ikke noen luthersk kirke i nærheten, de hadde flyttet fra Howard Park der oppe.

¹⁰¹ Og så var de...en forkynner, han som ordinerte meg i Misjons Baptistkirken, Doktor Roy Davis. Søster Upshaw, han som sendte broder Upshaw over til meg, eller snakket til ham om meg, Doktor Roy Davis. Og så forkynte han, og hadde First Baptistkirken, eller...Jeg tror ikke det var First Baptistkirken, heller, det var Misjons-...kalt Misjons Baptistkirken i Jeffersonville. Og han forkynte på stedet på den tiden, og vi pleide å gå i kirken på kvelden, så...og vi kom tilbake. Og jeg sluttet meg aldri til menigheten, men jeg likte bare å gå med henne. Fordi hovedtanken var "å gå med henne," jeg kan like godt være ærlig.

¹⁰² Så da gå med henne, og en dag jeg...Hun var av en fin familie. Og jeg begynte å tenke, "Du vet, du vet, jeg burde ikke ta opp den jentas tid. Det er ikke—det er ikke riktig, fordi hun er ei fin jente, og jeg er fattig og—og jeg..." Faren min hadde sviktende helse, og jeg—jeg...Det var ingen muligheter for meg til å tjene til livets opphold for ei jente som det, som hadde vært vant med et fint hjem og tepper på gulvet.

¹⁰³ Jeg husker det første teppet jeg noensinne så, jeg visste ikke hva det var. Jeg gikk rundt på siden. Jeg tenkte det var det vakreste jeg hadde sett i hele mitt liv. "Hvordan kan de legge noe slikt på gulvet?" Det var det første teppet jeg noensinne hadde sett. Det var—det var et av disse...jeg tror det heter "mattetepper." Mulig jeg har det feil. Et slags "flettverk" eller noe som er snørt sammen og ligger på gulvet. Vakkert grønt og rødt, og en stor rose brodert inn i midten av den, vet du. Det var en vakker ting.

¹⁰⁴ Og så husker jeg at jeg—jeg bestemte meg for at jeg enten måtte be henne om å gifte seg med meg, eller så måtte jeg forsvinne og la en aller annen god mann gifte seg med henne, noen som ville være god mot henne, kunne gi henne noe og leve av og kunne være snill mot henne. Jeg kunne være snill mot henne, men jeg—jeg—jeg tjente bare tjue cent i timen. Så jeg kunne ikke gi henne noe særlig å leve av. Og jeg... Med hele familien som vi måtte ta oss av, og Far som hadde sviktende helse, og jeg måtte ta meg av alle dem, så jeg hadde det ganske tøft.

¹⁰⁵ Så jeg tenkte, "Vel, det eneste for meg å gjøre er å fortelle henne at jeg—jeg...hun...jeg—jeg rett og slett ikke kommer tilbake, fordi jeg likte henne altfor godt til å ødelegge livet hennes og la henne vimse rundt med meg." Og så tenkte jeg, "Hvis noen kunne få tak i henne og gifte seg med henne, skaffe et vakkert hjem. Og kanskje hvis jeg ikke kunne få henne, kunne jeg—kunne jeg vite at hun var lykkelig."

¹⁰⁶ Og så tenkte jeg, "Men jeg—jeg kan—jeg kan bare ikke gi slipp på henne!" Og jeg—jeg var i en forferdelig tilstand. Og dag etter dag tenkte jeg på det. Så jeg var for sjenert til å

spørre henne om å gifte seg med meg. Hver kveld bestemte jeg meg, "Jeg skal spørre henne." Og, da jeg, mh, hva er det, sommerfugler, eller noe du får i din...? Alle dere brødre der ute har sannsynligvis hatt den samme opplevelsen omkring det. Og en virkelig merkelig følelse, ansiktet mitt ble varmt. Jeg—jeg visste ikke. Jeg kunne ikke spørre henne.

107 Så jeg antar dere lurer på hvordan jeg i det hele tatt ble gift. Vet dere hva? Jeg skrev et brev til henne og spurte henne. Og så hennes... Nå, det var ikke "kjære frøken," det var litt mer (du vet) på kjærlighetskanten enn det. Det var ikke bare en—en kontrakt, det var... Jeg—jeg skrev det, så godt jeg kunne.

108 Og jeg var litt redd for moren hennes. Moren hennes var... hun var ganske røff. Og, men faren hennes var en mild gammel hollender, bare en fin gammel kar. Han var en organisator av brorskapet, jernbanearbeiderne, på jernbanen, tjente omkring fem hundre dollar i måneden på den tiden. Og jeg tjente tjue cents i timen, å gifte meg med datteren hans. Mh! Jeg visste at det aldri ville gå. Og moren hennes var veldig... Nå, hun er en fin dame. Og hun—hun var på en måte en av sosieteten, vet dere, og tertefinaktig, vet dere, og uansett hadde hun ikke så mye bruk for meg. Jeg var bare en eldre enkel sassafra bondegutt, og hun tenkte Hope burde hatt følge med en gutt av bedre klasse, og jeg—jeg—jeg tror hun hadde rett. Og så... Men jeg—jeg trodde ikke det da.

109 Så jeg tenkte, "Vel, nå, jeg vet ikke hvordan. Jeg—jeg kan ikke spørre faren hennes, og jeg—jeg kommer i hvert fall ikke til å spørre moren hennes. Og så jeg må spørre henne først." Så jeg skrev et brev. Og den morgenen på vei til jobb, slapp jeg det i postkassen. Posten... Vi skulle til kirken onsdag kveld, og det var på mandag morgen. Jeg prøvde hele søndagen å fortelle henne at jeg ønsket å gifte meg, og jeg kunne bare ikke samle opp nok mot.

110 Så da slapp jeg det i postkassen. Og den dagen på jobb kom jeg til å tenke, "Hva om moren hennes får tak i brevet?" Åh, du! Da visste jeg at jeg var ruinert hvis—hvis hun noen gang fikk tak i det, for hun brydde seg ikke altfor mye om meg. Vel, jeg led meg gjennom.

111 Og den onsdags kvelden da jeg kom, åh, du store, jeg tenkte, "Hvordan skal jeg komme meg opp dit? Hvis moren hennes har fått tak i det brevet vil hun virkelig la meg gjennomgå, så jeg håper hun fikk det." Jeg adresserte det til "Hope." Det var navnet hennes, Hope. Og så sa jeg, "Jeg vil bare skrive det her til Hope." Og så... Og jeg tenkte kanskje hun ikke hadde fått tak i det.

112 Så jeg visste bedre enn å stoppe på utsiden og tute i bilhornet for at hun skulle komme ut. Åh, du! Og en hvilken

som helst gutt som ikke har nok mot til å gå opp til huset og banke på døra og spørre etter jenta, har ikke noe med å ta henne med ut uansett. Det er helt riktig. Det er så tåpelig. Det er simpelt.

¹¹³ Og så stoppet jeg min gamle Ford, vet du, og jeg hadde glattpolert den. Og så gikk jeg opp og banket på døra. Du milde, moren hennes åpnet! Jeg kunne nesten ikke trekke pusten, jeg sa, “God—god—god dag, fru Brumbach?” Ja.

¹¹⁴ Hun sa, “God dag, William.”

Jeg tenkte, “Mh—åh, ‘William’!”

Og—og hun sa, “Vil du komme inn?”

¹¹⁵ Jeg sa, “Takk.” Jeg gikk inn døra. Jeg sa, “Er Hope klar snart?”

¹¹⁶ Og akkurat da her kom Hope sprettende gjennom huset, bare ei jente på rundt seksten. Og hun sa, “Hei, Billy!”

¹¹⁷ Og jeg sa, “Hei, Hope.” Og jeg sa, “Er du klar for kirken snart?”

Hun sa, “Bare et øyeblikk.”

¹¹⁸ Jeg tenkte, “Åh, du! Hun har ikke fått tak i det. Hun har ikke fått tak i det. Bra, bra, bra. Hope har heller ikke fått tak i det, så det vil ordne seg, for da ville hun ha nevnt det for meg.” Så jeg følte meg ganske bra.

¹¹⁹ Og så da jeg kom ned i kirken, kom det for meg, “Hva om hun hadde fått det?” Skjønner? Og jeg kunne ikke høre hva Doktor Davis sa. Jeg kikket bort på henne, og jeg tenkte, “Hvis kanskje hun bare holder det tilbake, og kommer til å virkelig skjelle meg ut når jeg kommer ut herfra, for å ha spurt henne om det.” Og jeg kunne ikke høre hva broder Davis sa. Og—og jeg kikket over på henne, og jeg tenkte, “Du store, jeg hater å måtte gi henne opp, men... Og jeg—jeg... oppgjøret kommer sikkert.”

¹²⁰ Så etter møtet begynte vi å gå sammen nedover gaten, gikk hjem, og—og så gikk vi til den gamle Forden. Og hele tiden skinte månen så klart, vet du, jeg kikket bort og hun var vakker. Åh, jeg så på henne, og jeg tenkte, “Du store, hvor jeg skulle ønske å få henne, men jeg antar jeg ikke kan det.”

¹²¹ Og så gikk jeg litt videre, vet du, og jeg kikket opp på henne igjen. Jeg sa, “Hvordan—hvordan føler du deg i kveld?”

Hun sa, “Åh, jeg har det bra.”

¹²² Og vi stanset den gamle Forden og vi begynte å gå ut, vet du, rundt siden, gikk rundt hjørnet og gikk til huset hennes. Og jeg gikk opp til døra med henne. Jeg tenkte, “Du vet, hun fikk sannsynligvis ikke brevet, så jeg kan like godt glemme det. Jeg vil få en ukens tid i hvert fall.” Så jeg begynte å føle meg ganske bra.

Hun sa, "Billy?"

Jeg sa, "Ja."

Hun sa, "Jeg fikk brevet ditt." Åh, du!

Jeg sa, "Gjorde du?"

123 Hun sa, "Hm—hmh." Vel, hun bare fortsatte å gå, sa ikke et ord til.

124 Jeg tenkte, "Kvinne, fortell med noe. Jag meg bort eller fortell meg hva du synes om det." Og jeg sa, "Leste du—du det?"

Hun sa, "Hm—hmh."

125 Du store, du vet hvordan en kvinne kan holde deg på pinebenken. Åh, jeg—jeg mente det ikke akkurat på den måten, ser dere. Skjønner? Men, uansett, du vet, jeg—jeg tenkte, "Hvorfor sier du ikke noe?" Ser dere, og jeg fortsatte å gå. Jeg sa, "Leste du alt?"

Og hun. . . [Tomt spor på lydbandet—Red.] "Hm—hmh."

126 Så var vi nesten ved døren, og jeg tenkte, "Boy, ikke få meg opp på verandaen, fordi jeg vil kanskje ikke være i stand til å løpe fra dem, så du fortell meg det nå." Og så fortsatte jeg og vente.

127 Og hun sa, "Billy, det vil jeg veldig gjerne." Hun sa, "Jeg elsker deg." Gud velsigne hennes sjel nå, hun er i Herligheten. Hun sa, "Jeg elsker deg." Sa, "Jeg synes vi burde fortelle foreldrene våre, foreldrene om det. Synes ikke du det?"

128 Og jeg sa, "Kjære, hør her, la oss starte dette med et jevnt fordelt forslag." Jeg sa, "Jeg forteller faren din hvis du forteller moren din." Overlot den verste delen til henne, til å begynne med.

Hun sa, "Ja vel, hvis du forteller Far først."

Jeg sa, "Ja vel, jeg vil fortelle ham det søndag kveld."

129 Og så kom søndag kveld, jeg kjørte henne hjem fra kirken og jeg. . . Hun så stadig på meg. Og jeg kikket, og den var halv ti, det var på tide at jeg gikk. Så Charlie satt ved skrivebordet sitt, og skrev på maskin. Og fru Brumbach satt borte i hjørnet, og drev med noe slags hekling, vet du, eller de små ringene man legger over ting, vet du. Jeg vet ikke hva man kaller det. Og så drev hun med noe av de greiene. Og Hope fortsatte å se på meg, og hun rynket pannen mot meg, vet du, og nikket mot sin far. Og jeg. . . Åh, du! Jeg tenkte, "Hva om han sier, 'Nei?'" Så jeg satte i vei mot døra, jeg sa, "Vel, jeg bør vel gå."

130 Og jeg gikk til døra, og—og hun gikk over til døra sammen med meg. Hun kom alltid til døra for å si "god natt" til meg. Så jeg gikk mot døra, og hun sa, "Skal du ikke fortelle ham?"

131 Og jeg sa, "Hmh!" Jeg sa, "Jeg prøver virkelig på det, men jeg—jeg—jeg vet ikke hvordan jeg skal gjøre det."

132 Og hun sa, "Jeg bare går tilbake og du får ham med ut." Så trakk hun seg tilbake og forlot meg stående der.

Og jeg sa, "Charlie."

Han snudde seg rundt og sa, "Ja, Bill?"

Jeg sa, "Kunne jeg få snakke med deg et øyeblikk?"

133 Han sa, "Ja visst." Han snudde seg rundt fra skrivebordet sitt. Fru Brumbach så på ham, så over på Hope, og så på meg.

Og jeg sa, "Vil du være med ut på verandaen?"

Og han sa, "Ja, jeg skal komme ut." Så gikk han ut på verandaen.

Jeg sa, "Virkelig en vakker kveld, ikke sant?"

Og han sa, "Ja, det er det."

Jeg sa, "Virkelig vært varmt."

"Det har det så visst," han kikket på meg.

134 Jeg sa, "Jeg har arbeidet så hardt," sa jeg, "vet du, til og med hendene mine får træler."

Han sa, "Du kan få henne, Bill." Åh, du! "Du kan få henne."

135 Jeg tenkte, "Åh, det var bedre." Jeg sa, "Mener du det virkelig, Charlie?" Han sa. . . . Jeg sa, "Charlie, hør her, jeg vet at hun er din datter, og du har penger."

136 Og han kom bort og tok meg i hånden. Han sa, "Bill, hør her, penger er ikke alt her i livet." Han sa. . . .

137 Jeg sa, "Charlie, jeg—jeg tjener bare tjue cent i timen, men jeg elsker henne og hun elsker meg. Og jeg lover deg, Charlie, at jeg vil jobbe til disse. . . . trælene slites av hendene mine, for å gi henne et levebrød. Jeg vil være så trofast mot henne som jeg kan få blitt."

138 Han sa, "Jeg tror det, Bill." Han sa, "Hør her, Bill, jeg ønsker å fortelle deg." Sa, "Du vet, lykke, trengs ikke penger i det hele tatt for å bli lykkelig." Sa, "Bare vær god mot henne. Og det vet jeg du vil."

Jeg sa, "Takk, Charlie. Det vil jeg sannelig gjøre."

139 Så var det hennes tur til å fortelle Moren. Vet ikke hvordan hun kom gjennom, men vi ble gift.

140 Så, da vi giftet oss, hadde vi ingenting, ingen husholdning. Jeg tror vi hadde to eller tre dollar. Så vi leide et hus, det kostet oss fire dollar i måneden. Det var et lite, gammelt toroms sted. Og noen gav oss en gammel feltseng. Jeg lurer på om noen har sett en gammel feltseng noen gang? Og de gav oss den. Og jeg dro ned til Sears og Roebucks og fikk tak

i et lite bord med fire stoler, og det—det var ikke malt, vet du, og vi fikk det i rett tid. Og så dro jeg over til herr Weber, en skraphandler, og kjøpte en komfyr. Jeg betalte sytti-fem cent for den, og en dollar og noe for rister til å ha inni den. Vi satte opp husholdningen. Jeg husker at jeg tok og malte en trebladete hvitkløver på stolene, da jeg malte dem. Og, åh, men, vi var lykkelige. Vi hadde hverandre, så det var alt som var nødvendig. Og Gud, ved Hans nåde og Hans godhet, var vi det lykkeligste lille paret som kunne finnes på jorden.

¹⁴¹ Jeg fant ut dette, at lykken består ikke av hvor mye av denne verdens goder du eier, men hvor tilfreds du er med den delen som er tildelt deg.

¹⁴² Og, etter en stund, kom Gud ned og velsignet vårt lille hjem, vi fikk en liten gutt. Hans navn er Billy Paul, er i møtet akkurat her nå. Og litt senere etter det, omkring elleve måneder, velsignet Han oss igjen med ei lita jente som het Sharon Rose, tatt fra ordet "Sarons Rose."

¹⁴³ Og jeg husker en dag jeg hadde spart opp litt penger og jeg skulle ta en liten ferie, skulle opp til et sted, Paw Paw Sjøen, for å fiske. Og på vei tilbake. . .

¹⁴⁴ Og under denne tiden. . .Jeg tar ikke med min omvendelse. Jeg var omvendt. Og var ordinert av Doktor Roy Davis, i Misjons Baptistkirken, og hadde blitt en forkynner og hadde tabernakelet som jeg taler i nå i Jeffersonville. Og jeg var pastor i den lille menigheten. Og jeg. . .

¹⁴⁵ Ingen penger, jeg var pastor i menigheten i sytten år og fikk aldri en penny. Jeg trodde ikke på å ta. . .Det var ikke engang en kollektskål der. Og tienden jeg fikk fra arbeid, og så videre, hadde en liten boks bak i bygningen, stod, et lite skilt på den, "Det dere har gjort mot en av disse Mine minste, har dere gjort mot Meg." Og det var slik menigheten ble betalt for. Vi hadde et tiårs lån for å betale den, og ble nedbetalt på mindre enn to år. Og jeg tok aldri noe kollekt av noe slag.

¹⁴⁶ Og da hadde jeg, åh, noen få dollar som jeg hadde spart opp til ferien min. Hun jobbet, også, på fabrikken Fine's Shirt. En elskelig yndig jente. Og hennes grav er sannsynligvis full av snø i dag, men hun er fortsatt i mitt hjerte. Og jeg husker da hun arbeidet så hardt for å hjelpe meg til å ha nok penger til å dra opp til denne sjøen for å fiske.

¹⁴⁷ Og da jeg kom tilbake fra sjøen, begynte jeg å se, kom inn i Mishawaka og South Bend, Indiana, og jeg begynte å legge merke til biler som hadde skilt bakpå, der det stod, "Jesus Only." Og jeg tenkte, "Det lyder merkelig, 'Jesus Only.'" Og jeg begynte å legge merke til de skiltene. Og de var på overalt fra sykler, Forder, Cadillac, og den slags, "Jesus Only." Og jeg fulgte noen av dem ned, og de kom til en kjempestor menighet. Og jeg fant ut at de var pinsevenner.

148 Jeg hadde hørt om pinsevenner, men de var en flokk med “holy—rollers som lå på gulvet og frådete fra munnen,” og alt som de fortalte meg om. Så jeg ønsket ikke å ha noe med det å gjøre.

149 Så jeg hørte dem holde på der inne, og jeg tenkte, “Tror jeg bare vil gå inn.” Så jeg stoppet min gamle Ford og gikk inn, og all den sangen du noen gang har hørt i ditt liv! Og jeg fant ut at det var to store menigheter der, en av dem het P.A. av J.C., og P.A. av W., mange av dere husker kanskje de gamle organi- . . . Jeg tror de er forente, heter nå, og heter den Forente Pinsebevegelsen. Vel, jeg lyttet på noen av deres lærere. Og de stod der, åh, de lærte om Jesus og hvor mektig Han var, og hvor mektig alt var, og om en “dåp i den Hellige Ånd.” Jeg tenkte, “Hva er det de snakker om?”

150 Og, etter en stund, hoppet noen opp og begynte å tale i tunger. Vel, jeg hadde aldri hørt noe som det i mitt liv. Og her kom en eller annen kvinne opp gjennom der og løp så fort hun bare kunne. Så stod alle opp og begynte å løpe. Og jeg tenkte, “Vel, broder, de har sannelig ikke noen kirkemanérer!” Skrek og ropte og holdt på, jeg tenkte, “For en gjeng dette er!” Men, vet du, noe med det, desto lenger jeg satt der, jo bedre likte jeg det. Det var noe som virket å være virkelig godt. Og jeg begynte å iaktta dem. Og det fortsatte videre. Jeg tenkte, “Jeg vil bare bære over med dem en liten stund, for jeg vil. . . Jeg er i nærheten av døra. Hvis bare noe begynner å bli ubesindig, vil jeg løpe ut døra. Jeg vet hvor bilen min er parkert, rett rundt hjørnet.”

151 Jeg begynte å høre at noen av de predikantene, var utdannede og studenter. Ja, jeg tenkte, “Det er fint.”

Så kom tiden for kveldsmat, og sa, “Alle sammen kan komme til kveldsmaten.”

152 Men jeg tenkte, “Vent et øyeblikk. Jeg har en dollar og sytti—fem cent til å reise hjem, og jeg. . .” Det var alt jeg hadde til bensinpenger. Tok nøyaktig det for å få meg hjem. Og jeg hadde min gamle Ford, det var en ganske god gammel Ford. Den var ikke gåen, den var akkurat slik som denne her ute, bare utslitt. Og den. . . Jeg trodde faktisk at den Forden kunne gå tretti miles i timen, men selvsagt var det femten *denne* veien og femten *denne* veien. Ser du, sett det sammen, så har du tretti. Og så den. . . Jeg tenkte, “Vel, den kvelden tror jeg at jeg ville gå ut og etter. . .” Jeg ble der til kveldsmøtet.

153 Og, åh, han sa, “Alle predikantene, uten hensyn til denominasjon, kom til plattformen.” Vel, det var omkring to hundre av oss der oppe, jeg gikk opp. Og så sa han, “Nå, vi har ikke tid til at dere alle taler.” Han sa, “Bare gå forbi og si hvem du er og hvor du kommer fra.”

154 Vel, det ble min tur, jeg sa, "William Branham, baptist. Jeffersonville, Indiana." Gikk videre.

155 Jeg hørte resten av dem kalle seg, "Pinsevern, pinsevern, pinsevern, P.A. av W., P.A.J.C., P.A.W., P. . ."

156 Jeg gikk forbi. Jeg tenkte, "Vel, jeg antar at jeg er den stygge andungen." Så jeg satte meg ned, ventet.

157 Og, den dagen, hadde de fine, unge forkynnere der ute, og de hadde forkynt kraftfullt. Og så sa de, "Den som skal bringe budskapet i kveld er. . ." Jeg tror de kalte ham, "Eldste." Og deres forkynnere, istedenfor "Pastor," var det "Eldste." Og de hentet en gammel farget mann der ute, og han hadde en av disse gammeldagse predikantkappene. Jeg regner ikke med at dere noen gang har sett en. Langt due-slep bak, vet du, med en fløyelskrage, og han hadde bare en liten hvit kant med hår rundt hodet sitt. Stakkars gamle fyr, han kom ut som *dette*, vet du. Og han stod der og han snudde seg rundt. Og mens alle predikantene hadde forkynt om Jesus og de mektige. . . hvor mektig Han var, og så videre, tok den gamle mannen sin tekst fra over i Job. "Hvor var du da Jeg la verdens grunnvoll, eller da morgenstjernene sang sammen og Guds Sønner ropte av fryd?"

158 Og den stakkars gamle karen, jeg tenkte, "Hvorfor satte de ikke en av de unge karene der oppe til å forkynne?" Store. . .stedet var stappfullt. Og jeg tenkte, "Hvorfor gjorde de ikke det?"

159 Så denne gamle karen, istedenfor å forkynne om hva som skjedde her nede på jorden, begynte han å forkynne om hva som skjedde i Himmelen hele tiden. Vel, han tok Ham opp i begynnelsen ved tidens begynnelse, og brakte Ham tilbake ned den horisontale regnbuen i det Andre Kommet. Vel, jeg hadde aldri hørt slik forkynnelse i mitt liv! Omtrent da traff Ånden ham, han hoppet omtrent så høyt og slo hælene sammen, kastet skuldrene bakover og gikk trippende ned fra plattformen, sa, "Dere har ikke nok plass for meg her oppe til å forkynne." Og han hadde mer plass enn jeg har her.

160 Jeg tenkte, "Hvis Det får en gammel mann til å oppføre seg slik, hva ville Det gjøre hvis Det kom på meg?" Jeg—jeg tenkte, "Kanskje jeg trenger noe av Det." Vel, da han kom ut der, syntes jeg så synd på den gamle karen. Men, da han gikk ned, syntes jeg synd på meg selv. Og jeg så han gå ned derfra.

161 Jeg gikk ut den kvelden, og jeg tenkte, "Nå, i morgen vil jeg ikke la noen få vite hvor, hvem jeg er." Så jeg gikk, og den kvelden presset jeg buksene mine. Jeg tok. . .gikk ut i maisåkeren for å sove, og jeg gikk ned og kjøpte meg noen gamle rundstykker. Du. . .Jeg kjøpte en hel haug av dem for fem cent. Det var en hydrant der nede, jeg fikk meg litt vann. Så visste jeg det ville vare en stund, så jeg fikk meg noe vann

og drakk det, og gikk og spiste rundstykkene mine. Og kom tilbake og tok meg en slurk vann til. Gikk ut i maisåkeren, tok de to setene og la bomullsbuksene mine inni der, presset dem på setet.

¹⁶² Og, den natta, ba jeg nesten hele natta. Jeg sa, “Herre, hva er dette jeg har kommet borti? Jeg har aldri sett så religiøse mennesker i mitt liv.” Og jeg sa, “Hjelp meg til å skjønne hva dette dreier seg om.”

¹⁶³ Og neste morgen dro jeg dit ned. Inviterte oss til frokost. Selvsagt, ville jeg ikke komme å spise med dem, fordi jeg hadde ingenting å putte i kollekten. Og jeg gikk bare tilbake. Og neste morgen da jeg kom inn, vel (jeg spiste noen av rundstykkene mine), og satte meg ned. Og de hadde på en mikrofon. Og jeg hadde aldri sett en mikrofon før, og jeg var redd for den tingen. Så de . . . Og den hadde en liten hyssing som hang her oppe, og den hang ned. En av de hengende mikrofonene, noe lignende. Og han sa, “I går kveld, på plattformen, var det en ung predikant her, en baptist.”

Jeg tenkte, “Mh-åh, jeg får gjennomgå nå.”

¹⁶⁴ Og han sa, “Han var den yngste predikanten på plattformen. Hans navn var Branham. Vet noen hvor han befinner seg? Si til ham at han må komme, vi ønsker at han skal bringe morgenbudskapet.”

¹⁶⁵ Åh, du! Jeg hadde på en liten t-skjorte, og bomullsbukser, vet du. Og vi baptister mente du måtte ha på deg dress, for å gå på talerstolen, vet du. Så . . . Og jeg—jeg satt bare virkelig stille. Og på den tiden . . . De hadde det oppe i nord da for (deres internasjonale konferanse) fargede mennesker kunne ikke komme dit hvis de var i sør. De hadde de fargede der, og jeg var en sørstatsmann, var høy på pæra ennå, ser du, trodde jeg var litt bedre enn noen andre. Og det hadde seg slik den morgenen, at rett ved siden av meg satt en—en farget mann. Så jeg satt og kikket opp på ham. Jeg tenkte, “Vel, han er en broder.”

¹⁶⁶ Og han sa, “Er det noen som vet hvor William Branham befinner seg?” Jeg sank ned i setet som *dette*. Så sa han, bekjentgjorde det for andre gang, sa, “Noen på utsiden” (han trakk denne lille mikrofonen inn) “som vet hvor William Branham befinner seg? Si til ham at vi ønsker ham til plattformen for morgenbudskapet. Han er en baptistpredikant fra sørlige Indiana.”

¹⁶⁷ Jeg satt bare virkelig stille og dukket ned, vet du. Ingen kjente meg, uansett. Den fargede gutten kikket bort på meg, sa, “Vet du hvor han er?”

¹⁶⁸ Jeg tenkte. Jeg—jeg måtte enten lyve eller gjøre noe. Så jeg sa, “Vent nå litt.”

Han sa, “Ja, sir?”

Jeg sa, “Jeg vil si deg noe.” Jeg sa, “Jeg—jeg er ham.”

Han sa, “Vel, så gå opp da.”

169 Og jeg sa, “Nei, jeg kan ikke. Ser du,” jeg sa, “Jeg har på meg disse små gamle bomullsbuksene og denne lille t-skjorta.” Jeg sa, “Jeg kunne ikke gå opp dit.”

170 Han sa, “De folka bryr seg ikke om hvordan du kler deg. Kom deg opp der.”

Jeg sa, “Nei, nei.” Jeg sa, “Vær stille, ikke si noe nå.”

171 Og de kom tilbake til mikrofonen etter et minutt, sa, “Noen som vet hvor William Branham befinner seg?”

172 Han sa, “Her er han! Her er han! Her er han!” Åh, du! Der kom jeg meg opp med denne lille t-skjorta på, vet du. Og her jeg . . .

173 Han sa, “Kom opp, herr Branham, vi vil at du skal bringe budskapet.” Åh, du store, foran alle de predikantene, hmh, alle de menneskene! Og jeg listet meg opp, vet du. Ansiktet mitt rødt, og ørene mine brente. Og jeg listet meg opp, bomullsbukser og t—skjorte, predikant, baptistpredikant på vei opp til mikrofonen, hadde aldri sett en før, ser du.

174 Og jeg stod der oppe, jeg sa, “Vel, jeg—jeg—jeg visste ikke om dette.” Jeg fomlet, skikkelig nervøs, vet du. Og—og jeg kom over hit rundt Lukas 16, og jeg tenkte, “Vel, nå . . .” Og jeg—jeg havnet på emnet, “Og han løftet opp sine øyne i helvete, og gråt.” Og jeg fikk . . . Så jeg—jeg begynte å forkynne, vet du, og jeg begynte å forkynne og følte meg litt bedre. Og jeg sa, “Den rike mannen var i helvete, og han gråt.” De tre små ordene, slik som jeg har mange taler på den måten, “Tror Du Dette,” og “Tal Til Klippen,” dere har hørt meg tale dem. Og jeg hadde, “Og da gråt han.” Og jeg sa, “Det var ingen barn der, sannelig ikke i helvete. Da gråt han.” Jeg sa, “Det var ingen blomster der. Da gråt han. Det var ingen Gud der. Da gråt han. Det var ingen Kristus der. Da gråt han.” Så gråt jeg. Noe fikk tak i meg. Du! Åh, du! Etterpå, jeg vet ikke hva som skjedde. Da jeg liksom kom til meg selv, stod jeg på utsiden. De menneskene skrek og ropte og gråt, og jeg, vi hadde en fryktelig stund.

175 Da jeg kom på utsiden var det en kar som kom bort til meg med en kjempstor Texas-hatt på seg, store støvler, kom bort, sa, “Jeg er Eldste *Den-og-den*.” Predikant, cowboystøvler, cowboyklær på seg.

Jeg tenkte, “Vel, bomullsbuksene mine er ikke så ille allikevel.”

176 Sa, “Jeg vil at du skal komme ned til Texas og holde vekkelsesmøter for meg.”

177 “Hm-hmh, la meg skrive det ned, mister.” Og jeg skrev det ned slik.

178 Her kom en fyr bort med en av disse små, slags golfbukser på seg, som de brukte til å spille golf med, vet du, hadde de små blusebuksene. Han sa, “Jeg er Eldste *Den-og-den* fra Miami. Jeg ønsker å . . .”

179 “Du store, kanskje påkledningen ikke har så mye med saken å gjøre.” Jeg kikket på den, og jeg tenkte, “Ja vel.”

180 Så jeg grep tak i disse tingene, og jeg dro hjem. Kona møtte meg, hun sa, “Hvorfor høres du så lykkelig ut, Billy?”

181 Jeg sa, “Å, jeg møtte de aller beste. Du store, det er det flotteste du noen gang har sett. De menneskene skammer seg ikke for sin religionen.” Og, åh, jeg fortalte henne om alt sammen. Og jeg sa, “Og se her, kjære, et helt knippe med invitasjoner. De menneskene!”

Hun sa, “De er ikke holy-rollers, er de?”

182 Jeg sa, “Jeg vet ikke hva slags rollers de er, men de hadde noe som jeg trengte.” Skjønner? Jeg sa, “Det—det er en ting jeg er sikker på.” Jeg sa, “Jeg så en gammel mann, nitti år gammel, som ble ung igjen.” Jeg sa, “Jeg har aldri hørt slik forkynnelse i mitt liv. Vel, jeg har aldri hørt en baptist tale på den måten.” Jeg sa, “De taler til de ikke har mer pust igjen, og bøyer sine knær rett ned på gulvet, kommer opp igjen, og trekker pusten. Du kan høre dem tale fremdeles, to kvartaler unna.” Og jeg sa, “Jeg—jeg har aldri hørt slikt i mitt liv.” Og jeg sa, “De taler i ukjente tunger, og en annen forteller hva de snakker om. Aldri hørt slikt i mitt liv!” Jeg sa, “Vil du gå sammen med meg?”

183 Hun sa, “Kjære, da jeg giftet meg med deg, vil jeg holde sammen med deg inntil døden skiller oss.” Hun sa, “Jeg vil gå.” Hun sa, “Nå, vi må fortelle familien.”

184 Og jeg sa, “Vel, du forteller det til din mor og jeg forteller det til min mor.” Så vi . . . Jeg gikk og fortalte det til mor.

185 Mor sa, “Vel, selvfølgelig, Billy. Hva enn Herren kaller deg til å gjøre, gå og gjør det.”

186 Og så ba fru Brumbach meg om å komme opp. Gikk opp. Hun sa, “Hva er dette du snakker om?”

187 Og jeg sa, “Åh, fru Brumbach,” jeg sa, “du har aldri sett slike mennesker.”

Hun sa, “Ro deg ned! Ro deg ned!”

Jeg sa, “Ja, ma’am.” Jeg sa, “Unnskyld meg.”

Og hun sa, “Vet du at det er en flokk med holy-rollers?”

188 Jeg sa, “Nei, ma’am, det visste jeg ikke.” Jeg sa, “De—de er sannelig flotte mennesker.”

189 Hun sa, "Selve tanken! Tror du at du kan dra med deg min datter ut blant slike greier!" Sa, "Latterlig! Det er ikke annet enn søppel som de andre menighetene har kastet ut." Hun sa, "Virkelig! Du får ikke ta med deg min datter ut på den måten."

190 Og jeg sa, "Men, du vet, fru Brumbach, nede i mitt hjerte føler jeg at Herren ønsker at jeg skal gå med de menneskene."

191 Hun sa, "Gå tilbake til menigheten din inntil de er i stand til å koste på deg en prestebolig, og oppfør deg som en mann som det er litt vett i." Sa, "Du tar ikke min datter ut dit."

Jeg sa, "Ja, ma'am." Jeg snudde meg rundt og gikk ut.

192 Og Hope begynte å gråte. Hun kom ut, hun sa, "Billy, uansett hva Mor sier, vil jeg stå med deg." Velsigne hennes hjerte!

Og jeg sa, "Åh, det er i orden, kjære."

193 Og jeg bare lot det være. Hun ville ikke la sin datter være sammen med slike mennesker som det fordi "det var ikke annet enn søppel." Og så lot jeg det liksom være. Det er den verste feiltagelsen jeg noen gang har gjort i mitt liv, en av den verste.

194 Litt senere, noen få år etter, kom barna. Og en dag var vi... Det kom en flom, i 1937. Det kom en flom. Og vår... Jeg hadde patroljetjeneste på den tiden og jeg prøvde mitt beste å bringe folkene vekk fra flommen, hus ble revet ned. Og min egen kone ble syk, og ble virkelig, virkelig syk med lungebetennelse. Og de tok henne ut... Det vanlige sykehuset var så fullt så vi kunne ikke legge henne der, så vi tok henne ut til rådhuset da de hadde et rom der ute. Og så kalte de meg ut igjen. Og jeg hadde alltid levd på elva, og litt av en båtmann, så jeg prøvde å få folk, redde dem fra flommen. Og så ville jeg...en... .

195 De ringte meg, sa, "Det er et hus over i Chestnutgata, det er på nippet til å gå med. Det er en mor og en flokk med barn der inne," sa, "Hvis du tror båten din, motoren din kan klare å komme inn til dem." Jeg sa, "Vel, jeg skal gjøre alt jeg kan."

196 Og jeg, suste over bølgene. Demningen hadde gitt etter der, og, åh, du store, det... bare skylte bort byen. Og jeg kjørte så fort som jeg kunne, og til slutt ned gjennom bakgatene og gjennom torgene. Og jeg kom tett opptil der den gamle demningen var, og vannet silte gjennom. Og jeg hørte noen skrike, og jeg så en mor stå på verandaen. Og det var store dønninger som kom gjennom slik. Vel, jeg kjørte videre oppover *denne* veien så langt jeg kunne, og traff strømmen og kom tilbake og kom på den siden. Jeg fikk stoppet båten min akkurat i tide til å binde den rundt søylen, til stolpen, til dørstolpen eller verandastolpen. Og jeg løp inn og grep tak i moren og fikk henne oppi der, og to eller tre av barna. Og jeg

løste opp båten min og fikk henne til . . . tilbake. Kom ut langt nedenfor, og fikk henne over til land. Og da jeg kom dit bort, besvimte hun. Og hun begynte . . . hun skrek, “Babyen min! Babyen min!”

¹⁹⁷ Vel, jeg tenkte at hun mente at hun hadde dratt fra babyen i huset. Åh, du! Jeg kjørte tilbake igjen mens de prøvde å ta seg av henne. Og, jeg fikk vite etterpå, at det var . . . eller hun ville vite hvor babyen hennes var der. Det var en liten kar på omkring tre år gammel, og jeg tenkte hun mente et lite spedbarn eller noe.

¹⁹⁸ Og så kjørte jeg tilbake og kom over der. Og da jeg fikk båten og kom på innsiden og kunne ikke finne noen baby, og verandaen gav etter og huset ble tatt. Og jeg løp skikkelig raskt og grep tak i stykket der som fløt ved båten min, kom oppi båten, og dro den og løste den opp.

¹⁹⁹ Og det hadde da ført meg inn i strømmen på hovedelva. Og klokken var omtrent halv tolv på kvelden, og det sluddet og snødde. Og jeg grep tak i startsnora og jeg prøvde å dra båten i gang, og den ville ikke starte, og jeg prøvde og den ville ikke starte, og jeg prøvde igjen. Kom stadig lenger ut i strømmen, fossen rett nedenfor meg. Og jeg prøvde skikkelig hardt, og jeg tenkte, “Åh, du store, her—her er slutten for meg! Her er det!” Og jeg prøvde virkelig hardt. Og jeg sa, “Herre, vær så snill og ikke la meg dø en død som dette,” og jeg dro og jeg dro.

²⁰⁰ Og det kom tilbake til meg, “Hva med den flokken med søppel som du ikke ville gå til?” Skjønner? Hm-hmh.

²⁰¹ Jeg la hånden min tilbake på båten, og jeg sa, “Gud, vær nådig mot meg. Ikke la meg forlate min kone og baby på denne måten, og de der ute syke! Vær så snill!” Og jeg bare fortsatte og dra slik, og den ville ikke starte. Og jeg kunne høre buldringen der nede, for jeg . . . Bare noen få minutter, og, åh, du store, det ville være det. Og jeg sa, “Herre, hvis Du vil tilgi meg, lover jeg Deg at jeg vil gjøre hva som helst.” Knelte ned i båten der, og sluddet traff meg i ansiktet. Jeg sa, “Jeg vil gjøre hva som helst Du vil at jeg skal gjøre.” Og jeg dro igjen, og den startet. Og jeg gav så mye gass jeg kunne, og kom til slutt inn til land.

²⁰² Og jeg gikk tilbake for å finne lastebilen, patruljebilen. Og jeg tenkte på . . . Det var noen som sa, “Si meg, rådhuset er nettopp skylt bort.” Min kone og baby var der inne, begge babyene.

²⁰³ Og jeg kjørte ut til rådhuset så raskt jeg kunne, og vannet stod omkring femten fot dypt over det hele. Og det var en major der, og jeg sa, “Major, hva skjedde med sykehuset?”

Sa, “Nå, ikke vær engstelig. Har du noen der inne?”

Jeg sa, “Ja, en—en syk kone og to babyer.”

204 Han sa, “De kom seg ut alle sammen.” Sa, “De er på en godsvogn og de er på vei til Charlestown.”

205 Jeg løp, kom meg i båten og . . . eller kom meg i bilen, med båten min bak den, og kjørte ut der til . . . Og da hadde elvene gått ned omkring to og en halv eller tre miles bred. Og hele natten lang prøvde jeg . . . Noen sa, “Vogna, godsvogna, ble skylt av sporet der ute på stillaset.”

206 Vel, jeg fant meg selv værfast ute på en liten øy, satt der tre dager. Jeg hadde massevis av tid til å tenke på om Det var søppel eller ikke. Bare ropte, “Hvor er min kone?”

207 Da jeg til slutt fant henne, noen få dager etter at jeg kom meg ut og kom over, var hun langt oppe i Columbus, Indiana, i et baptistauditorium der de hadde laget et—et slags sykehus, sykerom på små stats-feltsenger. Og jeg løp til henne så fort som jeg kunne, prøvde å finne ut hvor hun var, ropte, “Hope! Hope! Hope!” Og jeg kikket, og der lå hun på en feltseng, og tuberkulose hadde begynt.

Hun løftet sin svake benete hånd, og hun sa, “Billy.”

Og jeg løp til henne, og jeg sa, “Hope, kjære.”

Hun sa, “Jeg ser forferdelig ut, gjør jeg ikke?”

Jeg sa, “Nei, kjære, du ser helt fin ut.”

208 I omkring seks måneder jobbet vi med alt som var i oss, for å prøve å redde livet hennes, men hun ble stadig svakere og svakere.

209 En dag jeg hadde patruljetjeneste og jeg hadde på radioen min, og jeg trodde jeg hørte dem si, gav et signal på radioen, sa, “For William Branham, ønsket på sykehuset med en gang, kone døende.” Jeg hastet tilbake til sykehuset så raskt jeg kunne, skrudde på det røde lyset og sirenen, og satte av gårde. Og så kom jeg—jeg opp til sykehuset og jeg stoppet, løp inn. Kommende ned gjennom sykehuset, så jeg en gammel venn av meg som jeg pleide å fiske med, vi hang sammen som gutter, Sam Adair.

210 Doktor Sam Adair, han er den som visjonen kom for ikke så lenge siden og fortalte ham om klinikken. Og han sa, hvis noen tvilte på visjonen, bare ta en noteringsoverføring til ham, hvis du vil vite om den var riktig eller ikke.

211 Og så da her kom han ut slik, og han hadde hatten sin i hånden sin. Han så på meg og han begynte bare å gråte. Og jeg løp bort til ham, kastet armene mine rundt ham. Han la armene sine rundt meg, sa, “Billy, hun reiser.” Han sa, “Jeg er lei meg. Jeg har gjort alt jeg kunne gjøre, jeg har skaffet spesialister og alt.”

Jeg sa, “Sam, selvfølgelig reiser hun ikke!”

Sa, “Jo, hun reiser.”

Og han sa, "Ikke gå inn der, Bill."

Og jeg sa, "Jeg må gå inn, Sam."

Og han sa, "Ikke gjør det. Ikke, vær så snill ikke."

Jeg sa, "La meg gå inn."

Sa, "Jeg vil gå sammen med deg."

212 Jeg sa, "Nei, du blir her ute. Jeg vil være sammen med henne i hennes siste minutter."

Sa, "Hun er bevisstløs."

213 Jeg gikk inn i rommet. Og sykepleieren satt der, og hun gråt for Hope og hun var klassevenninner. Og så jeg kikket bort, og hun begynte å gråte, reiste opp sin hånd. Og begynte å gå bort.

214 Og jeg kikket bort, og ristet henne. Der var hun, hun hadde gått ned fra omkring hundre og tjue pund, til omkring seksti. Og jeg—jeg ristet henne. Og hvis jeg lever til å bli hundre år gammel, vil jeg aldri glemme det som skjedde. Hun snudde seg rundt, og de store vakre øynene så opp på meg. Hun smilte. Hun sa, "Hvorfor kalte du meg tilbake, Billy?"

Jeg sa, "Kjære, jeg fikk nettopp pengene. . ."

215 Jeg måtte jobbe. Vi hadde mye lån og hundrevis av dollar i legeregninger, og ingenting å betale det med. Og jeg måtte bare jobbe. Og jeg så henne to eller tre ganger om dagen, og hver kveld, og da når hun var i den tilstanden.

Jeg sa, "Hva mener du, 'Kalte' deg 'tilbake'?"

216 Hun sa, "Bill, du har forkynt om Det, du har snakket om Det, men du aner ikke hvordan Det er."

Jeg sa, "Hva snakker du om?"

217 Hun sa, "Himmelen." Hun sa, "Se," sa hun, "Jeg ble eskortert Hjem av noen mennesker, menn eller kvinner eller noe. De var kledd i hvitt." Og hun sa, "Jeg hadde det behagelig og fredfullt." Sa, "Store vakre fugler fløy fra tre til tre." Hun sa, "Ikke tro at jeg er utenfor meg selv." Hun sa, "Billy, jeg skal fortelle deg vårt feiltrinn." Hun sa, "Sett deg ned." Jeg gjorde ikke det; jeg knelte ned, tok hennes hånd. Hun sa, "Vet du hva feiltrinnet vårt er?"

Og jeg sa, "Ja, elskede, det gjør jeg."

218 Hun sa, "Vi skulle aldri ha hørt på Mor. De menneskene hadde rett."

Og jeg sa, "Jeg vet det."

219 Hun sa, "Lov meg dette, at du vil gå til de menneskene," sa, "fordi de har rett." Og hun sa, "Oppdra barna mine på den måten." Og jeg. . . Hun sa, "Jeg vil fortelle deg noe." Hun sa, "Jeg dør, men" sa, "det er. . . Jeg—jeg frykter ikke for å

reise.” Sa, “Det er—det er vakkert.” Hun sa, “Det eneste er, jeg hater å forlate deg, Bill. Og jeg vet du har disse to små barna å oppdra.” Hun sa, “Lov meg at—at du ikke forblir enslig og lar barna mine bli dratt rundt fra den ene til den andre.” Det var en fornuftig ting for en tjue-en år gammel mor.

Og jeg sa, “Jeg kan ikke love det, Hope.”

220 Hun sa, “Vær så snill og lov meg.” Sa, “Jeg ønsker å fortelle deg én ting.” Sa, “Husker du den rifla?” Jeg er helt gal etter geværer. Og hun sa, “Du ønsket å kjøpe den rifla den dagen og du hadde ikke nok penger til å betale avdragene.”

Jeg sa, “Ja.”

221 Hun sa, “Jeg har spart pengene mine, mine femcentmynter, for å prøve å klare avdragene på den rifla for deg.” Hun sa, “Nå, når dette er over og du går hjem igjen, se oppe på sovesofaen . . . eller feltsenga, under det papirstykket på toppen, og du vil finne pengene der.” Hun sa, “Lov meg at du kjøper den rifla.”

222 Du aner ikke hvordan jeg følte meg da jeg så den dollaren og sytti-fem cent (i femcentmynter) som lå der. Jeg fikk rifla.

223 Og hun sa, “Husker du den gangen da du gikk ned i byen for å kjøpe meg et par strømper, og vi skulle til Fort Wayne?”

Jeg sa, “Ja.”

224 Jeg hadde kommet inn etter fiske, og hun sa . . . Vi måtte dra til Fort Wayne, jeg måtte forkynne den kvelden. Og hun sa, “Du vet, jeg fortalte deg, ‘Det er to ulike typer.’” En het “chiffon.” Og hva er den andre, rayon? Er det riktig? Rayon og chiffon. Vel, uansett hva det var, chiffon var den beste. Er det riktig? Og hun sa, “Nå, skaff meg noe chiffon, full style.” Du vet den som har den lille saken bak på strømpene, på toppen? Og jeg visste ikke noe om kvinneklær, så jeg . . .

225 Og jeg gikk nedover gaten og sa, “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” prøvde å fortsette å tenke på, “chiffon, chiffon, chiffon.”

Noen sa, “Hallo, Billy!”

226 Jeg sa, “Åh, hallo, hallo.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

227 Og jeg kom til hjørnet og møtte herr Spon. Han sa, “Hei, Billy, vet du at abboeren biter nå borte ved siden av den siste brygga?”

Jeg sa, “Virkelig, er det sant?”

“Ja.”

Jeg tenkte nå, da jeg forlot ham, “Hva var de greiene?” Jeg hadde glemt det.

228 Så Thelma Ford, ei jente som jeg kjente, jobbet i ti-cents butikken. Og jeg visste de solgte kvinnestømper der borte, så jeg gikk bort. Jeg sa, "Hei, Thelma."

Og hun sa, "Hei, Billy. Hvordan står det til? Hvordan er Hope?"

229 Og jeg sa, "Bra." Jeg sa, "Thelma, jeg vil ha et par sokker til Hope."

Hun sa, "Hope vil ikke ha sokker."

Jeg sa, "Jo, ma'am, det vil hun så visst."

Sa, "Du mener strømper."

230 "Åh, ja visst," sa jeg, "det var hva det var." Jeg tenkte, "Mh-åh, jeg har avslørt min uvitenhet."

Og hun sa, "Hvilket slag er det hun ønsker?"

Jeg tenkte, "Mh-åh!" Jeg sa, "Hvilke slag har du?"

Hun sa, "Vel, vi har rayon."

231 Jeg visste ikke forskjellen. Rayon, chiffon, det hørtes helt likt ut. Jeg sa, "Det er den jeg ønsker." Hun sa. . . Jeg sa, "Gjør klar et par slike til meg, full style." Og hun. . . Jeg sa det feil. Hva er det? Full fashion. "Full fashion." Og så sa jeg, "Gjør klar et par slike."

232 Og da hun kom for å gi dem til meg, kostet de bare rundt tretti cent, tjue cent eller tretti cent, rundt halv pris. Vel, jeg sa, "Gi meg to par av dem." Skjønner?

233 Og jeg gikk hjem igjen, og jeg sa, "Vet du, kjære, dere kvinner shopper over hele byen for å finne gode tilbud." Du vet hvordan en liker å skryte. Og jeg sa, "Men her, se her, jeg kjøpte to par for den prisen som du kjøper for ett par. Skjønner?" Jeg sa, "Åh, det er min egen dyktighet." Ser dere, jeg sa—jeg sa, "Vet du, Thelma solgte meg disse." Jeg sa, "Kanskje hun lot meg få dem til halv pris."

Hun sa, "Fikk du chiffon?"

234 Jeg sa, "Ja, ma'am." Alt hørtes likt ut for meg, jeg visste ikke at det var noen forskjell.

235 Og hun fortalte meg, hun sa, "Billy." Jeg syntes det var rart at da hun kom til Fort Wayne, måtte hun ha seg enda et par med strømper. Hun sa, "Jeg gav dem til moren din," sa, "de var for eldre kvinner." Sa, "Jeg er lei for at jeg gjorde det."

Og jeg sa, "Åh, det er i orden, kjære."

236 Og hun sa, "Nå, ikke—ikke lev enslig." Og hun sa. . . Hun visste ikke hva som skulle skje noen få timer senere. Og jeg holdt hennes elskede hender mens Guds Engler førte henne bort.

237 Jeg dro hjem. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg lå der nede om natta og jeg hørte. . . Jeg tror det var en liten mus, som

var i den gamle kaminen hvor vi hadde noen papirer inni. Og jeg lukket igjen døren med foten min, og der hang kimonoen hennes på baksiden, (og lå der nede i det likhuset). Og bare en liten stund senere var det noen som ringte meg, sa, "Billy!" Og det var broder Frank Broy. Han sa, "Babyen din er døende."

Jeg sa: "Babyen min?"

²³⁸ Sa, "Ja, Sharon Rose." Sa, "Doc er der oppe nå, og sa, 'Hun har tuberkuløs hjernehinnebetennelse, hun fikk det fra sin mor.'" Og sa, "Hun er døende."

²³⁹ Jeg satt meg i bilen, dro opp dit. Og der var hun, den nydelige lille tingen. Og de kjørte henne i all hast til sykehuset.

²⁴⁰ Jeg dro ut for å treffe ham. Sam kom bort og sa, "Billy, ikke gå inn i det rommet, du må tenke på Billy Paul." Sa, "Hun er døende."

Jeg sa, "Doktor, jeg—jeg må se babyen min."

²⁴¹ Han sa, "Nei, du kan ikke gå inn." Sa, "Hun har hjernehinnebetennelse, Billy, og du kan overføre det til Billy Paul."

²⁴² Og jeg ventet til han hadde gått ut. Jeg kunne ikke klare å se henne dø, og moren hennes lå der nede i lokalene til begravellesbyrået. Jeg sier dere, synderens vei er hard. Og jeg—jeg gikk, listet meg inn døra, og da Sam gikk ut og sykepleieren var ute, gikk jeg ned i underetasjen. Det var et bitte lite sykehus. Hun var på en isolert plass, og fluene var i de små øynene hennes. Og de hadde en liten . . . det vi kaller en "myggnetting," eller liten netting over hennes øyne. Og hun ville . . . med små kramper, hennes små tjukke legger beveget seg opp og ned slik, og hennes små hender, med de krampene. Og jeg så på henne, og hun var akkurat stor nok til å være søt, rundt åtte måneder.

²⁴³ Og moren hennes pleide å sette henne der ute med en liten kyse på seg, vet du, på gårdsplassen, når jeg kom opp. Og jeg tutet med hornet, og hun sa, "goo-goo, goo-goo," og strakk seg etter meg, vet du.

²⁴⁴ Og der lå min elskling, døende. Jeg kikket ned på henne, og jeg sa, "Sharry, kjenner du Pappa?" Du kjenner Pappa, Sharry?" Og da hun kikket . . . Hun led så mye at ett av de vakre små blå øynene hennes skjelte. Det holdt på å rive hjertet mitt ut på meg.

²⁴⁵ Jeg knelte ned, jeg sa, "Herre, hva har jeg gjort? Har jeg ikke forkynt Evangeliet på gatehjørnene? Jeg har gjort alt jeg vet å gjøre. Ikke hold det mot meg. Jeg kalte aldri de menneskene 'søppel.' Det var henne som kalte de menneskene for 'søppel.'" Jeg sa, "Jeg er lei for at alt sammen skjedde. Tilgi

meg. Ikke—ikke ta babyen min.” Og mens jeg ba, så det ut som et svart . . . som et laken eller klede kom ned. Jeg visste Han hadde avvist meg.

²⁴⁶ Nå, det var den hardeste og den mest kritiske stunden i mitt liv. Da jeg reiste meg opp og kikket på henne, og jeg tenkte . . . Satan la i tankene mine, “Vel, mener du at så mye som du har forkynt, og den måten du har levd på, og nå når det kommer til din egen baby, vil Han svikte deg?”

²⁴⁷ Og jeg sa, “Det stemmer. Hvis Han ikke kan redde babyen min, så kan jeg ikke . . .” Jeg stoppet. Jeg—jeg visste bare ikke hva jeg skulle gjøre. Og så sa jeg dette, jeg sa, “Herre, Du gav henne til meg og Du har tatt henne bort, velsignet være Herrens Navn! Til og med hvis Du tar meg, vil jeg fortsatt elske Deg.”

²⁴⁸ Og jeg la hånden min over henne, jeg sa, “Velsigne deg, elskling. Pappa ønsket å oppdra deg, med hele mitt hjerte ønsket jeg å oppdra deg, og oppdra deg til å elske Herren. Men Englene er kommet for deg, elskling. Pappa vil ta ditt lille legeme ned og legge det i Mammars armer. Jeg vil begrave deg sammen med henne. En dag vil Pappa møte dere, bare vent der oppe med Mamma.”

²⁴⁹ Da moren hennes døde, sa hun, siste ordene hun sa, hun sa, “Bill, bli værende i felten.”

²⁵⁰ Jeg sa, “Jeg vil.. “Hun sa . . . Jeg sa, “Hvis jeg er i felten når Han kommer, vil jeg ta med ungene og møtes. Hvis jeg ikke er det, vil jeg bli gravlagt ved siden av deg. Og gå du over på den høyre siden av den store porten, og når du ser dem alle kommer inn, så stå der og begynn og rop, ‘Bill! Bill! Bill!’ så høyt du bare kan. Jeg vil møte deg der.” Jeg kysset henne farvel. Jeg er på slagmarken i dag. Det var omtrent tjue år siden. Jeg har min avtale med min kone, jeg skal møte henne.

²⁵¹ Og jeg tok den lille babyen, da den døde, og la den i morens armer, og vi tok den til gravlunden. Og jeg sto der og hørte broder Smith, metodistpredikanten som talte i begravelsen, “Aske til aske, og støv til støv.” (Og jeg tenkte, “Hjerte til hjerte.”) Der forsvant hun.

²⁵² Ikke lenge etter det, tok jeg med lille Billy dit en morgen. Han var bare en bitte liten kar. Han var . . .

²⁵³ Det er grunnen til at han holder seg til meg og jeg holder meg til ham, jeg måtte være både Pappa og Mamma (begge) for ham. Jeg kunne ta hans lille flaske. Vi hadde ikke råd til å ha varme på om natten for å holde melka hans varm, og jeg la den bak ryggen min slik og holdt den varm med kroppsvarmen min.

²⁵⁴ Vi har hengt sammen som kamerater, og en av disse dager når jeg går ut av felten ønsker jeg å gi ham Ordet, og si, “Gå

videre, Billy. Hold deg til Det.” Noen mennesker lurer på hvorfor jeg har ham med meg hele tiden. Jeg kan ikke gi slipp på ham. Han er til og med gift, men jeg husker fortsatt at hun sa til meg, “Hold deg sammen med ham.” Og vi har hengt i sammen som kamerater.

²⁵⁵ Jeg husker jeg gikk rundt i byen, flasken under armen min, og han begynte å gråte. En kveld var han...vi gikk ute i bakgården hvor nettopp... (Da det var rett før hun skulle ha ham, var hun så tungpusten, og jeg...bare ei jente, vet du.) Og jeg gikk fram og tilbake fra det gamle eiketreet bak i gårdsplassen. Og han gråt etter sin Mamma, og jeg hadde ingen Mamma og ta ham til. Og jeg bar ham, jeg sa, “Åh, kjære.” Jeg sa... .

²⁵⁶ Han sa, “Pappa, hvor er min mamma? La du henne i den jorda?”

Jeg sa, “Nei, kjære. Hun har det bra, hun er oppe i Himmelen.”

²⁵⁷ Og han sa noe der, som nesten knuste meg, en ettermiddag. Han gråt, var sent på kvelden, og jeg bar ham på ryggen min slik som *det*, bar ham på skulderen min og strøk ham slik som *dette*. Og han sa, “Pappa, vær så snill og få tak i Mamma og bring henne hit.”

Og jeg sa, “Kjære, jeg kan ikke få tak i Mamma. Jesus... .”

Sa, “Vel, si til Jesus at Han må sende min mamma. Jeg vil ha henne.”

²⁵⁸ Og jeg sa, “Vel, kjære, jeg... jeg og du skal treffe henne en gang.”

Og han stoppet, sa, “Pappa!”

Og jeg sa, “Ja?”

Sa, “Jeg ser Mamma der oppe på den skyen.”

²⁵⁹ Du store, det knuste meg nesten! Jeg tenkte, “Du store! ‘Jeg ser Mamma der oppe på den skyen.’” Jeg besvimte nesten. Jeg klemte den lille karen opp til brystet mitt slik som *dette*, og bare holdt hodet mitt ned, gikk inn igjen.

²⁶⁰ Dagene gikk. Jeg klarte ikke glemme det. Jeg prøvde å jobbe. Klarte ikke gå hjem igjen, det var ikke et hjem lenger. Og jeg ønsket å bli. Vi hadde ingenting annet enn de gamle opprevne møblene, men det var noe som hun og jeg hadde gledet oss over sammen. Det var hjemme.

²⁶¹ Og jeg husker en dag jeg prøvde å jobbe i den offentlige etaten. Jeg hadde dratt opp for å reparere en gammel strømledning, som hang ned, det var virkelig tidlig på morgenen. Og jeg klatret opp dette korset. (Og jeg klarte ikke å gi slipp på den babyen. Jeg klarte å se min kone reise, men den babyen reise, bare en bitte liten ting.) Og

jeg var der oppe, og jeg sang, "På en høyde langt herfra, sto et eldgammelt Kors." Og elektrisiteten gikk ned til transformatoren og gikk ut i (du vet) strømleningen. Og jeg hang der oppe på den. Og jeg kikket opp, og solen kom opp bak meg. Og der, mine hender utstrakt og konturen av det Korset mot—mot åssiden. Jeg tenkte, "Ja, det var mine synder som plasserte Ham der."

²⁶² Jeg sa, "Sharon, kjære, Pappa ønsker så inderlig å se deg, kjære. Hvor jeg ville like å holde deg i mine armer igjen, du elskede lille ting." Jeg var helt fra meg. Det hadde gått uker. Jeg trakk av meg gummihansken. Det var tjue-tre hundre volt rett ved siden av meg. Jeg trakk av meg gummihansken. Jeg sa, "Gud, jeg hater å gjøre dette. Jeg er en feiging." "Men, Sharry, Pappa skal få se deg og Mamma bare om noen få øyeblikk." Begynte å trekke av meg hansken, for å legge hånden min på den tjue-tre hundre. Den ville ødelegge. . . Ja, du ville ikke engang hatt noe blod igjen i deg. Og så begynte jeg—jeg—jeg å trekke av den hansken, og noe skjedde. Da jeg kom til meg selv, satt jeg på bakken med mine hender opp slik som *dette*, mot ansiktet mitt, gråtende. Det var Guds nåde, ellers ville jeg ikke hatt et helbredelsesmøte her, det er jeg sikker på. Det var Ham som beskyttet Sin gave, ikke meg.

²⁶³ Jeg dro hjem. Jeg sluttet, la vekk redskapene mine. Og dro tilbake, jeg sa, "Jeg drar hjem."

²⁶⁴ Jeg la i vei rundt huset, og jeg plukket opp posten i huset, ganske kaldt, og jeg gikk inn. Vi hadde ett lite rom, jeg sov på en liten feltseng der, og kulda kom, og den gamle ovnen. Jeg tok posten og jeg kikket i posten, og det første som lå der var de få sparepengene hennes fra julen, åtti cent, "Frøken Sharon Rose Branham." Der var det, alt på nytt igjen.

²⁶⁵ Jeg hadde vært viltvokter. Jeg lette der inne og fikk geværet mitt, pistolen, ut av hylsteret. Jeg sa, "Herre, jeg—jeg kan ikke klare dette mer, jeg—jeg dør. Jeg er—jeg er så plaget." Jeg trakk hanen tilbake på pistolen, satte den opp mot mitt hode, og knelte der ved feltsenga i det mørke rommet. Jeg sa, "Fader Vår Du Som er i Himmelen, helliget vorde Ditt Navn. La Ditt Rike komme, la Din vilje skje," og mens jeg prøvde, og jeg presset den avtrekkeren så hardt som jeg kunne, jeg sa, "på jorden som det er i Himmelen. Gi oss i dag vårt daglige brød." Og den ville ikke gå av!

²⁶⁶ Og jeg tenkte, "Å Gud, river Du meg bare i stykker? Hva har jeg gjort? Du vil ikke engang la meg dø." Og jeg kastet pistolen ned, og den gikk av og skjøt gjennom rommet. Jeg sa, "Gud, hvorfor kan jeg ikke dø og komme ut av det? Jeg kan bare ikke fortsette videre. Du er nødt til å gjøre noe for meg." Og jeg falt over og begynte å gråte der på min lille, gamle skitne køye.

267 Og jeg må ha falt i søvn. Jeg vet ikke om jeg sov eller hva som skjedde.

268 Jeg har alltid lengtet etter å være ute i vesten. Jeg har alltid ønsket meg en av de hattene. Min far dresserte hester på sine yngre dager, og jeg ønsket meg alltid en av de hattene. Og broder Demos Shakarian kjøpte en til meg i går, den første jeg har hatt (noensinne har hatt) av det slaget, lik en av de westernhattene.

269 Og jeg tenkte jeg gikk bortover over prærien, og sang den sangen, "Det er et hjul på vognen som er ødelagt, skilt på ranchen, "Til Salgs." Og mens jeg gikk bortover, la jeg merke til en gammel overbygd vogn, lik en gammel prærieskonnert, og hjulet var ødelagt. Selvsagt, det representerte min ødelagte familie. Og da jeg kom nær, så jeg, og der stod ei—ei virkelig vakker, ung jente, omkring tjue år gammel, lyst hår som hang løst og blå øyne, kledd i hvitt. Jeg kikket bort på henne, jeg sa, "God dag?" Gikk videre.

Hun sa, "Hallo, Pappa."

270 Og jeg snudde meg tilbake, jeg sa, "Pappa?" "Men," sa jeg, "hvordan, frøken, kan du . . . kan jeg være din far når du er like gammel som jeg er?"

271 Hun sa, "Pappa, du vet bare ikke hvor du er." Og jeg sa, "Hva mener du?"

272 Hun sa, "Dette er Himmelen." Sa, "På jorden var jeg din lille Sharon."

"Men," sa jeg, "kjære, du var bare en liten baby."

273 Sa, "Pappa, små babyer er ikke små babyer her, de er udødelige. De blir aldri gamle eller vokser ikke."

274 Og jeg sa, "Vel, Sharon, kjære, du—du er en vakker, ung kvinne."

Hun sa, "Mamma venter på deg."

Og jeg sa, "Hvor?"

Hun sa, "Oppe i ditt nye hjem."

275 Og jeg sa, "Nye hjem?" Branham'er er omstreifere, de har ikke noe hjem, de bare . . . Og jeg sa, "Vel, jeg har aldri hatt et hjem, kjære."

276 Hun sa, "Men du har et her oppe, Pappa." Jeg mener ikke å være en baby, men det er bare så virkelig for meg. [Broder Branham gråter—Red.] Når jeg begynner å tenke på det, kommer det hele tilbake igjen. Sa, "Du har et her oppe, Pappa." Jeg vet jeg har et over der, en dag vil jeg dra til det. Hun sa, "Hvor er Billy Paul, min bror?"

277 Og jeg sa, "Vel, jeg lot han være igjen hos fru Broy, bare for en liten stund siden."

Sa, "Mor ønsker å se deg."

²⁷⁸ Og jeg snudde meg og så, og der var kjempestore palasser, og Guds Herlighet kom opp rundt dem. Og jeg hørte et Englekor som sang, "Mitt Hjem, kjære Hjem." Jeg begynte opp en lang trapp, løp så fort som jeg kunne. Og da jeg kom til døra, der stod hun, en hvit kledning på, det svarte håret, langt, nedover ryggen hennes. Hun rakte frem armene sine, som hun alltid gjorde når jeg kom sliten hjem fra arbeid eller noe. Jeg tok henne i hendene, og jeg sa, "Kjære, jeg så Sharon der nede." Jeg sa, "Hun ble ei vakker jente, ikke sant?"

²⁷⁹ Hun sa, "Ja, Bill." Hun sa, "Bill." La armene sine omkring meg, (og hun sa) bare rundt skuldrene mine, hun begynte å klappe på meg, hun sa, "Slutt og bekymre deg for meg og Sharon."

Jeg sa, "Kjære, jeg kan ikke noe for det."

²⁸⁰ Hun sa, "Sharon og jeg har det bedre nå enn det du har." Og sa, "Ikke bekymr deg for oss noe mer. Vil du love meg det?"

²⁸¹ Og jeg sa, "Hope," jeg sa, "jeg har lengtet så etter deg og etter Sharon, og Billy roper hele tiden etter deg." Jeg sa, "Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre med ham."

²⁸² Og hun sa, "Det vil ordne seg, Bill." Hun sa, "Bare lov meg at du ikke vil bekymre deg mer." Og hun sa, "Vil du ikke sette deg ned?" Og jeg så meg rundt og der var en kjempestor stol.

²⁸³ Og jeg husker jeg prøvde å kjøpe en stol. Nå, til avslutning. Jeg prøvde å kjøpe en stol en gang. Vi hadde bare de gamle—gamle vanlige tresetestolene i den frokostgruppa. Vi måtte bruke dem, de eneste stolene vi hadde. Og vi klarte å kjøpe en av disse stolene som du kan legge ryggen bakover, som en. . . Jeg glemmer hva slags type lenestol. Og den kostet sytten dollar, og du kunne betale tre dollar kontant og en dollar hver uke. Og vi fikk tak i en. Og, åh, når jeg kom inn. . . jeg arbeidet hele dagen, og forkynte til midnatt rundt på gater og hvor enn jeg kunne forkyne.

²⁸⁴ Og—og en dag kom jeg på etterskudd med betalingen. Vi kunne ikke klare det, og dag etter dag gikk, og en dag kom de til slutt og hentet stolen min og tok den. Den kvelden, vil jeg aldri glemme, hun hadde bakt en kirsebærpai til meg. Stakkars lille venn, hun—hun—hun visste jeg kom til å bli skuffet. Og etter kveldsmaten sa jeg, "Hvorfor er du så ekstra vennlig i kveld, kjære?"

²⁸⁵ Og hun sa, "Si meg, jeg fikk guttene i nabolaget til å grave noen fiskelarver til deg. Synes du ikke at vi bør gå ned til elva og fiske en liten stund?"

Og jeg sa, "Ja, men. . ."

²⁸⁶ Og hun begynte å gråte. Jeg visste det var noe galt. Jeg hadde en anelse for de hadde allerede sendt meg en beskjed om

at de kom for å hente den. Og vi kunne ikke klare avbetalingen på en dollar i uken. Vi hadde ikke, gjorde ikke. . . hadde ikke råd til det. Hun la armene sine rundt meg, og jeg gikk inn døren og stolen min var borte.

Der oppe fortalte hun meg, hun sa, “Husker du den stolen, Bill?”

Og jeg sa, “Ja, kjære, jeg husker den.”

Sa, “Det var det du tenkte på, var det ikke?”

“Ja.”

²⁸⁷ Sa, “Vel, de kommer ikke til å ta denne, denne er betalt for.” Hun sa, “Sitt ned bare et øyeblikk, jeg vil si deg noe.”

Og jeg sa, “Kjære, jeg forstår ikke dette.”

²⁸⁸ Og hun sa, “Lov meg, Billy, lov meg at du ikke vil bekymre deg mer. Du drar tilbake nå.” Og sa, “Lov meg at du ikke vil bekymre deg.”

Og jeg sa, “Jeg kan ikke klare det, Hope.”

²⁸⁹ Og akkurat da kom jeg til meg selv, det var mørkt i rommet. Jeg kikket rundt, og jeg følte armen hennes rundt meg. Jeg sa, “Hope, er du her i rommet?”

²⁹⁰ Hun begynte å klappe på meg. Hun sa, “Vil du gi meg det løftet, Bill? Lov meg at du ikke vil gifte. . . bekymre deg mer.”

Jeg sa, “Jeg lover deg det.”

²⁹¹ Og så klappet hun på meg to eller tre ganger, og så var hun borte. Jeg hoppet opp og skrudde på lyset, kikket overalt, hun var borte. Men hun var bare borte fra rommet. Hun er ikke borte, hun lever fortsatt. Hun var en kristen.

²⁹² Billy og jeg gikk til hennes grav her for en stund siden, hadde med en liten blomst til hans mor og søster, akkurat der på første påskedag, og vi stoppet. Den lille karen begynte å gråte, han sa, “Pappa, min mamma er der nede.”

²⁹³ Jeg sa, “Nei, kjære. Nei, hun er ikke der nede. Din søster er ikke der nede. Vi har en lukket grav her, men langt over havet er det en åpen grav hvor Jesus stod opp. Og en dag vil Han komme, Han vil ha din Søster og Mamma med Seg.”

²⁹⁴ Jeg er på slagmarken i dag, venner. Jeg—jeg klarer bare ikke fortelle mer. Jeg. . . [Broder Branham gråter—Red.] Gud velsigne dere. La oss bøye våre hodet et øyeblikk.

²⁹⁵ Å Herre! Mange ganger, Herre, er jeg sikker på at folk ikke forstår, når de tror disse tingene kommer lett. Men det kommer en stor dag da Jesus skal komme og alle disse sorgene vil bli tørket bort. Jeg ber, Himmelske Far, at Du må hjelpe oss til å være rede.

²⁹⁶ Og det siste løftet, da jeg kysset henne på kinnet den morgenen, var at jeg ville møte henne der på den dagen. Jeg

tror hun vil stå ved den portstolpen, og rope mitt navn. Jeg har levd trofast mot det løftet siden, Herre, verden rundt, på alle slags steder, prøver å bringe Evangeliet. Begynner å bli gammel nå, og sliten, jeg er utslitt. En av disse dager vil jeg lukke denne Bibelen for siste gang. Og, Gud, hold meg trofast til løftet. Omgj meg med Din nåde, Herre. La meg ikke se på tingene i dette livet, men leve for de tingene som er bortenfor. Hjelp meg å være ærlig. Jeg ber ikke om en behagelig tilværelse, nei, Herre, når min Kristus døde der under lidelse. Og alle de andre døde på samme måte. Jeg ber ikke om noe lett. La meg bare være ærlig, Herre, sannferdig. La folk elske meg så jeg kan lede dem til Deg. Og en dag når alt er over og vi samles rundt de eviggrønne trærne, vil jeg ta henne i hånden og lede henne opp, å vise menneskene i Angelus Tempel og alle de andre. Det vil bli en herlig stund da.

²⁹⁷ Jeg ber om at Din barmhjertighet må hvile over hver enkelt av oss her. Og de som er her, Herre, kjenner Deg kanskje ikke engang. Og kanskje de har noen små kjære over havet på den andre siden. Hvis de aldri har innfridd sitt løfte, må de gjøre det nå, Herre.

²⁹⁸ Mens vi har våre hoder bøyd, jeg lurar på om det er noen i denne kjempestore salen denne ettermiddagen, hvor mange av dere vil si “broder Branham, jeg vil møte mine kjære, også. Jeg—jeg—jeg har noen kjære rett over elven på den andre siden”? Kanskje du gav et løfte om at du ville møte dem, kanskje da du sa “farvel” til Mor der oppe ved graven den dagen, kanskje da du sa “farvel” til Lillesøster, eller Far, eller noen av dem ved graven, lovet at du ville møte dem, og du—du har aldri gjort den forberedelsen ennå. Synes du ikke at det er en fin anledning å gjøre det nå?

²⁹⁹ Tilgi meg for at jeg brøt sammen. Men, åh, du store, du forstår ikke, venn. Du aner ikke hvilket—hvilket offer! Det var ikke en smule, nesten, hele livshistorien.

³⁰⁰ Hvor mange av dere ønsker å reise dere nå og gå opp her for bønn, si, “Jeg ønsker å treffe mine kjære”? Stå opp fra forsamlingen og kom ned her. Vil du gjøre det? Hvis noen ikke har gjort den forberedelsen ennå. Gud velsigne deg, sir. Jeg ser en gammel farget mann som kommer ut, andre kommer. Beveg dere, dere i balkongene der oppe, bare beveg dere rett ut i midtgangen. Eller reis dere, dere som ønsker å bli husket i bønn akkurat nå. Slik ja. Reis dere rett opp. Det er fint. Reis dere, overalt, dere som vil si, “Jeg har en far over på den andre siden, jeg har en mor eller en kjær over på den andre siden. Jeg ønsker å få se dem. Jeg ønsker å treffe dem i fred.” Vil dere reise dere, bare reis dere opp, hvor som helst i forsamlingen. Reis dere opp, si, “Jeg ønsker å ta imot.”

³⁰¹ Gud velsigne deg, dame. Gud velsigne deg bak der. Og velsigne deg der oppe. Herren velsigne deg her, sir. Det er riktig. Oppe i balkongen, Herren velsigne deg. Over det hele, overalt, reis dere opp nå for å be, mens den Hellige Ånd er her og beveger Seg over våre hjerter, for—for—for å bryte ned.

³⁰² Du vet, det menigheten trenger i dag er en nedbryting. Vi trenger å gå ned til Pottemakerens Hus. Våre stive hjemmelagde teologier fungerer ikke alltid så godt. Det vi trenger er en gammeldags nedbryting, omvendelse i våre hjerter, bli myke i forholdet til Gud. Var det alle nå som er villige til å reise seg?

La oss da bøye våre hoder i bønn.

³⁰³ Å Herre, Som vekket Jesus til live fra de . . . fra de døde, for å rettferdiggjøre oss alle ved tro, som tror. Jeg ber, Herre, at disse som nå står på sine føtter for å ta imot Deg, jeg ber om at tilgivelse må bli gitt dem. Og, Å Herre, jeg ber om at de vil ta imot Deg som deres Frelser og Konge og Elsker, og kanskje de har en mor eller en far eller noen rett over havet. Det er en ting som er sikkert, de har en Frelser. Må de bli tilgitt for sine synder, og all deres urettferdighet slettet ut, så deres sjeler kan bli vasket i Lammets Blod, og de kan leve i fred fra denne stund.

³⁰⁴ Og en herlig dag når alt er over, må vi samles i Ditt Hus, og være der som hele familier, og møte våre kjære som venter på den andre siden. Dette, vi overgir dem til Deg, så "vil Du bevare ham i fullkommen fred som setter sin lit til Ham." Gi det, Herre, mens vi overgir dem til Deg. I Din Sønns Navn, Herren Jesus. Amen.

³⁰⁵ Gud velsigne dere. Jeg er sikker på at de som hjelper til her ser hvor dere står, og de vil komme til dere straks om noe få minutter.

³⁰⁶ Og nå til de som skal få bønnekort. Billy, hvor er Gene og Leo, er de på baksiden? De er her for å gi ut bønnekortene om bare noen få minutter. Broderen vil avslutte forsamlingen i bønn, og bønnekortene vil bli gitt ut. Vi vil være tilbake her om bare en liten stund, for å be for de syke. Ja vel, broder.

BRODER BRANHAM

Min livshistorie ble talt på søndags kveld, den 19. april, 1959, ved Angelus Temple i Los Angeles, California, U.S.A.

Hvordan Engelen kom til meg, og Hans befaling ble talt på mandags kveld, den 17. januar 1955, på Lane Tech High School i Chicago, Illinois, U.S.A.

Disse Taler av Broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble trykket på engelsk i *Fotspor i tidens sand*, april 1975, er tatt fra lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2012 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEAN OFFICE
P.O. Box 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NETHERLANDS

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org